

Cuộc Đời Như Một vở Kịch, Toàn Dựa Vào Kỹ Năng Hôn

Contents

Cuộc Đời Như Một vở Kịch, Toàn Dựa Vào Kỹ Năng Hôn	1
1. Chương 1: Nụ Hôn Thứ Nhất	1
2. Chương 2: Nụ Hôn Thứ Hai	7
3. Chương 3: Nụ Hôn Thứ Ba	16
4. Chương 4: Nụ Hôn Thứ Tư	25
5. Chương 5: Nụ Hôn Thứ Năm	29

Cuộc Đời Như Một vở Kịch, Toàn Dựa Vào Kỹ Năng Hôn

Giới thiệu

Thể loại: giới giải trí, ngọt ngào, hài, chủ thụ, muộn tao công x ôn nhu thụ Độ dài: 74 chương + 7 phiên ngoại Editor: T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-doi-nhu-mot-vo-kich-toan-dua-vao-ky-nang-hon>

1. Chương 1: Nụ Hôn Thứ Nhất

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thứ Hai đầu tuần, bể bơi trong chung cư cơ bản toàn là người cao tuổi, còn có vài bà nội trợ dắt đám nhỏ chưa phải đi học đến. Tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm một thân ảnh, kỹ năng bơi lội của bọn họ so với người kia thật chỉ như vịt cạn độ cùng cá mập.

Hạ Lam đạp mạnh vào vách bể, lại lặn xuống đáy nước, lập tức lao xa đến gần mười mét, đến giữa hồ rồi mới trồi lên. Dáng bơi bướm tuyệt đẹp, cánh tay săn chắc, đường cơ lưng lưu loát phía sau, lưng rộng eo thon, dáng người cao gầy, làn da trắng đến phát sáng, y như Lụa trắng trên sóng (1).

Cậu bơi đủ mười vòng, đang vịn thành bể nghỉ ngơi thì có một bác gái nhiệt tình lướt qua: “Nhóc có phải vận động viên chuyên nghiệp không, bơi giỏi thế!”

Hạ Lam cảm thấy đeo kính bơi nói chuyện có vẻ không lễ phép nên tháo xuống, lộ ra khuôn mặt của mình. Bác gái bị gương mặt sạch sẽ gọn gàng đẹp trai kia làm ngớ ra. Hạ Lam cười nói: “Không ạ, lúc nhỏ con học bơi gần mười năm, lúc thi đại học định chọn khoa thể dục đấy chứ.”

“À, vậy con học đại học thể dục thể thao à.”

“Cũng không phải, con...” Hạ Lam sờ sờ đầu, ngại ngùng cười đáp, “Con học ngành khác.”

Bác gái lại hỏi vài câu kiểu ngành gì thế, ở trường nào, nhưng Hạ Lam vẫn lảng đi, bác gái không hỏi nữa, vừa định mai mối cho thằng nhóc, bỗng nhiên thấy có gì đó sai sai: “Ủa, con không đi làm hồ? Nay là thứ

Hai mà sao còn ở đây bơi?”

Hạ Lam sững sốt, vừa định xạo rằng mình bán hàng trên Taobao hoặc làm nhà văn tự do vân vân, bác gái đã híp mắt: “Ai nha, nhóc à, bác gặp con ở đâu rồi đúng không?”

Hạ Lam nhanh chóng đeo kính lên, kéo mũ chụp xuống cổ găng che mặt mình: “Thôi ạ, con phải về đi làm nữa, ha ha ha tạm biệt bác!”

Giữa ánh mắt của các bác trai bác gái em trai em gái, Hạ Lam y như cá heo nhảy ra khỏi nước, lừ loát leo lên bờ, chân dài bước ra một bước chắc cũng gần hai mét. Các ông hăm mộ nhìn cậu, nói: “Tuổi trẻ thật tốt.”, các bà nóng bỏng nhìn cậu, nói: “Đẹp trai quá à, không biết có người yêu chưa?”

Hạ Lam nhanh chóng tắm rửa, nhìn điện thoại có cuộc gọi nhờ của quản lý – chị Mai, cậu hơi kích động, gọi lại cho cô: “Xin lỗi chị Mai, lúc này em không nghe máy được, có việc cho em hả chị?”

Chị Mai như thường lệ sặc cậu một trận, nói: “Gần đây công ty vẫn chưa thông báo gì, nhưng tôi có hẹn cho cậu một buổi thử vai, là nam chính, kịch bản gửi cho cậu rồi, nhanh xem đi, năm ngày sau phỏng vấn!”

Hạ Lam vui sướng phần chần: “Thật ạ, em có thể diễn nam chính sao?! Kịch bản gì vậy chị? Phim truyền hình, phim điện ảnh? Ừm, phim điện ảnh thì hơi khó..., hay là phim thần tượng?”

Chị Mai ngớ ra một lúc, hồi lâu sau mới đáp: “Kịch sân khấu!”

“Kịch sân khấu?” Hạ Lam há hốc mồm, tuy rằng cậu không nổi tiếng nhưng vẫn luôn đóng phim truyền hình, nay bỗng nhiên đóng kịch, thấy hơi là lạ.

Chị Mai đọc cho cậu nghe một danh sách dài những vở kịch không nhận được, cô bảo kịch sân khấu có thể tăng kỹ thuật diễn xuất, còn nói: “Cậu không biết vở kịch này có lợi cho cậu lắm à, biết Cố Chính không, ông vua kịch bản Cố Chính ấy, anh ta vừa là giáo sư của Học viện Điện Ảnh vừa là đạo diễn. Anh ta diễn vai chính trong vở kịch lần này, cũng vừa đóng vừa đạo diễn!”

Hạ Lam càng nghi hoặc: “Anh ta là nam chính? Không phải em...”

Chị Mai nhanh chóng liệt kê thêm cái lợi trong việc đóng kịch.

Lúc này, Hạ Lam đang đứng lau đầu trong phòng thay quần áo, cậu để trần nửa thân trên, một người đàn ông mặc quần bơi đi tới, nhìn Hạ Lam từ trên xuống dưới. Anh ta cười với cậu, ánh mắt hình như có chút ái muội, lúc đi qua còn định chạm vào người cậu. Hạ Lam hơi nhú mày né tránh, cậu không quá thoải mái, nhưng cũng cố gắng không biểu hiện ra ngoài.

Chị Mai rốt cục nói: “Được rồi, cậu xem kịch bản đi, mốt gặp!”

Hạ Lam bất đắc dĩ cúp điện thoại.

Ba năm trước lúc Hạ Lam ra mắt cũng nổi lên được một chút, nhưng lại không có ô dù, còn cậu thì... Tuy rằng đẹp trai có khí chất, nhưng cũng chẳng đẹp đến mức nghiêng nước nghiêng thành, học lớp chính quy nên trình độ diễn xuất coi như khá, nhưng hình như cậu diễn không tới nên không thể khen là giỏi được, vì thế cứ chìm chìm, ra đường đội mũ lên cái là chả ai biết, công ty không trọng dụng cậu, bây giờ cũng chẳng có việc để làm.

Kịch sân khấu à. Hạ Lam nghĩ. Thôi cũng được.

Ấy là tới khi cậu xem xong kịch bản.

Cậu xem đi xem lại mấy lần, lại gọi điện thoại cho chị Mai, rốt cục xác định: Đây là kịch tình cảm nam nam? Thời buổi này sao mà cởi mở thế!

Chị Mai: “Sao, không muốn đóng à?”

“Em là trai thẳng mà... Còn có cảnh hôn nữa, mẹ ơi, quá trời cảnh hôn luôn!”

“Hồi đó đóng phim truyền hình cậu quay cảnh giường chiếu rồi còn gì! Thế giờ có đóng không?!” Chị Mai không thèm nói về sau, cúp điện thoại.

Hạ Lam nằm trên giường thở hổn hển, cậu thiếu chút nữa đập bể máy tính, tức giận rửa thậm: Cùng lắm thì không làm diễn viên nữa! Lúc sau lại nghĩ: Hay là mình đổi công ty?

Cuối cùng, cậu phát hiện mình không bỏ đóng phim được, hơn nữa cũng không có kỹ năng khác, chẳng lẽ đi làm huấn luyện viên dạy bơi? Cậu ký hợp đồng với công ty những hai năm, nhất là...

Mẹ Hạ Lam gửi tin nhắn đến. “Tiểu Sơn Phong dạo này thế nào? Còn tiền không? Gần đây con đóng phim gì? Mẹ là fan trung thành của con đó!”

Tên của cậu là Hạ Lam, nick name Tiểu Sơn Phong (2), từ hồi mẹ cậu gọi cậu như thế trước mặt đám bạn học thì nó đã trở thành ngoại hiệu của cậu.

Mũi Hạ Lam nghèn nghẹn, không sao đâu, từ từ mình sẽ có tiền mà. Cậu nghĩ thầm, nếu mẹ biết mình diễn cảnh hôn nhau với đàn ông thì sẽ phản ứng thế nào nhỉ? Lại tưởng tượng ra cảnh cậu phải trả tiền trọ mua cơm ăn, không có tiền, không làm việc, chẳng lẽ lại ngửa tay xin mẹ sao?

Ba Hạ Lam đã qua đời năm cậu mười mấy tuổi, tuy rằng mẹ rất giỏi, điều kiện trong nhà khá tốt, nhưng làm gì có đứa con nào đã lớn tướng rồi còn vói tiền người mẹ đơn thân của mình chứ?

Cậu đành báo cho mẹ biết mấy ngày nữa mình đi thử vai, đang cố gắng chuẩn bị.

Mẹ Yêu: “Sơn Phong cố lên!”

Còn thêm một cái emoji cứng cứng phía sau.

Hạ Lam đỡ trán cười, lại nhìn về phía máy tính.

Nói là diễn vậy thôi chứ còn chưa thử vai nữa mà. Cậu đeo kính lên, quyết định nghiên cứu đằng hoàng, dù sao cậu đâu có quyền chọn công việc!

Nghiêm túc đọc kịch bản xong, không ngờ Hạ Lam lại thấy thích, mặc dù là tình yêu đồng tính nhưng nội dung vở kịch rất hay và cảm động, lại gần gũi thực tế, concept cũng sâu sắc, hẳn là sẽ thu hút được lượng lớn người xem.

Đây là vở kịch nam nam đầu tiên mà quốc gia cho phép biểu diễn, trời ạ, thử nghĩ mà xem, nếu vậy thì phim truyền hình đề tài này sẽ rất hot, kịch bản không hay lắm cũng hot, có thể giúp cậu nổi lên được một tí.

Hạ Lam nghiêm túc chuẩn bị, thấp thỏm đi thử vai.

Trước đó cậu đã tìm hiểu về vị diễn vai nam chính còn lại, cũng chính là Cố Chính đóng vai “công”, cảm giác đầu tiên là sao trên đời lại có người đẹp trai đến vậy. Hơn nữa anh ta có khí chất tao nhã thâm trầm, làm Hạ Lam cảm thấy đóng cảnh tình cảm với anh ta chắc cũng không quá khó.

Buổi thử vai diễn ra trong đoàn kịch “Hành Trình”, hình như do Cố Chính thành lập.

Hạ Lam đeo kính râm bước vào thang máy, cửa thang máy sắp đóng bỗng nhiên lại mở ra. Một người đàn ông cao ngất đi tới, bộ Âu phục trên người anh không có vẻ thương nghiệp mà trông rất văn nghệ, đeo kính không gọng, mày kiếm mắt xếch, không có nét khôn khéo nhưng lại rất lạnh lùng, sạch sẽ đẹp trai nhưng khó gần.

Hạ Lam nhất thời có chút hồi hộp, chưa nói đã cười: “Xin chào Cố tiên sinh! Tôi là Hạ Lam, hôm nay tới thử vai Trình Phi Nhiên trong vở ‘Ánh sáng và cát bụi’.”

Cậu còn định nói nghe danh đã lâu, mong được chỉ giáo vân vân, Cố Chính lại không trả lời, chỉ nhìn Hạ Lam, ánh mắt sắc bén đánh giá cậu từ trên xuống dưới, cuối cùng đối diện với Hạ Lam. Anh cao hơn Hạ Lam, vai cũng rộng hơn, cảm giác như đang từ trên cao nhìn xuống.

Trông tao nhã thế mà sao khí tràng mạnh vậy... Hạ Lam càng khấn trương, không nói được nữa.

Cố Chính lắc đầu, thấp giọng bảo: “Cậu không hợp đâu.”

Thanh âm của Cố Chính rất êm tai, là kiểu nếu post lên mạng sẽ có người nói lỡ tai muốn mang thai luôn ấy, còn chứa đựng sự quyền rũ đặc thù của kịch sân khấu. Nhưng mà lời này...

Hạ Lam: “?!”

Cố Chinh nói tiếp: “Tôi biết cậu, diễn xuất của cậu không tốt lắm, hướng hồ phim truyền hình có khác biệt rất lớn so với kịch sân khấu.”

Hạ Lam: “?!!!”

Cố Chinh bước lên cạnh cậu một bước, hai người sóng vai nhau đứng trước gương. Một người mặc tây trang đi giày da, đẹp trai đến trời long đất lở quỷ thần gào thét, một người tóc hơi dài, ăn mặc không có gu mấy, mặt đang dần ra, nhưng vì hồi hộp nên trông cứ dị dị.

“Cậu thấy đấy.” Cố Chinh hào hoa phong nhã bảo, “Nhìn chúng ta không xứng đôi tí nào, hơn nữa, nói thật, tôi nhìn cậu cũng không...” Anh ta làm một động tác tay, hình như ý bảo là không “con” nổi.

Hạ Lam: “...”

Trong lòng Hạ Lam bùng cháy, tôi làm sao?! Mấy bữa trước ở bể bơi có ông còn thả thính với cơ bụng tôi đó! Sao lại không “con” được với tôi?!!!

Thang máy đến nơi, Cố Chinh bước ra ngoài trước, anh nhìn nhìn Hạ Lam, dường như muốn khuyên cậu đừng vào, cuối cùng vẫn nói đỡ cho cậu: “Xin lỗi, tôi nói chuyện hơi thẳng thắn, nhưng thời gian của đôi bên đều quý giá, nếu hôm nay cậu thu hoạch thêm được kinh nghiệm gì thì tốt.”

Sau đó, anh ta chào tạm biệt rồi đi về phía văn phòng làm việc của mình, Hạ Lam đành phần nộ tự đến nơi thử vai, nghĩ thầm, tôi nhất định sẽ diễn thật tốt, dùng diễn xuất để chứng minh chúng ta đều có thể “con”!

Ban giám khảo có Cố Chinh và vài người khác, người đến thử vai cũng đông, hơn nữa không thiếu mấy gương mặt thân quen.

Hạ Lam hàn huyên với một anh trai cũng hay đóng phim truyền hình, anh trai kia nói: “Kịch của thầy Cố lúc nào cũng cháy vé mà, nhất là đề tài này, cậu ngắm xem sức vùng tiền của hủ nữ đáng sợ biết bao nhiêu. Vở diễn lần này cũng do thầy Cố viết đấy, tuy rằng mới là bản thảo thôi nhưng nếu biểu diễn thì nổi là cái chắc.”

Hạ Lam gật đầu lia lịa, lần thứ hai hiểu được địa vị cao cả của Cố Chinh trong cái giới phức tạp này.

Thầy Cố chỉ đóng kịch sân khấu, không nhận phim truyền hình, cũng không nhận phim ngắn, nhưng anh cũng làm biên kịch hay đạo diễn cho vài bộ phim, lại còn là giáo sư ở Học viện Điện Ảnh, quan hệ rộng, học sinh nhiều, thầy Cố cũng rất nhiều chuyện, yêu cầu vô cùng cao, lấy được vai diễn kia không dễ vậy đâu.

Mọi người đều có thể thấy thí sinh nào đang thử vai, mặt Cố Chinh vẫn luôn vô cảm, cứ một người thì anh sẽ nhận xét vài ba câu, rất có phong độ của thầy giáo. Không biết có phải do Hạ Lam bị anh nói thẳng vào mặt là: “Không cần lãng phí thì giờ của nhau” không mà cậu cứ thấy tuy Cố Chinh nói chuyện văn nhả nhưng luôn có cảm giác “Phí thời gian với mấy người quá.”

Hạ Lam gặp phải vấn đề khó, không biết nên vui hay buồn, yên lặng tìm trạng thái. Đến phiên cậu, Cố Chinh nhìn cậu một cái: “Diễn đoạn nào?”

“Trình Phi Nhiên theo đuổi Mạt Thần Linh, đoạn ở văn phòng.”

Trình Phi Nhiên là thụ, nhiệt tình đẹp trai, cậu là một nhà thiết kế trẻ tuổi khá giả. Mạt Thần Linh là công, một vị lãnh đạo tầm tầm trong một viện nghiên cứu khoa học, muộn tao thâm quỹ, không chịu nổi kiểu yêu đương nặng nhút, cũng không thích kết hôn giả nên quyết tâm sống cô độc suốt quãng đời còn lại.

Nhưng Trình Phi Nhiên lại trắng trợn to gan theo đuổi Mạt Thần Linh làm anh cảm thấy Trình Phi Nhiên có vẻ rất phong lưu, nhưng lòng Mạt Thần Linh lại rất phức tạp, không thể đón nhận, cũng chẳng thể phớt lờ.

Cố Chinh: “Bắt đầu đi.”

Hạ Lam giả bộ gõ gõ cửa, trầm giọng gọi: “Anh Linh!”

Trước khi thử vai cậu đã cố ý sửa sang lại, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp, thần thái sáng láng, mang đầy khí chất của người trẻ tuổi, nhà giàu ham chơi, lúc này tuy rất cẩn thận nhưng vẫn tràn ngập sức sống mãnh liệt.

Trong kịch bản, Mạt Thần Linh cuống quýt hỏi sao cậu lại đến đây, nhưng không có ai diễn với Hạ Lam cả, Hạ Lam đành phải tự xử, lắp bắp lớn tiếng đáp: “Em... em muốn mời anh đi ăn!”

Mạt Thần Linh: “Không cần.”

“Anh Linh!” Hạ Lam vờ như muốn bước qua cửa, định kéo tay đối phương lại không dám tự tiện chạm vào anh, đành phải nắm tay áo anh, ngược đôi mắt to lên, “Anh Linh, anh Linh! Ăn một bữa cơm thôi mà, cũng có phải em muốn ăn thịt anh đâu. Tại em thấy anh mệt quá, mình ăn ở căn tin cũng được...”

Cõi lòng Mạt Thần Linh rất phức tạp, bảo cậu về đi. Hạ Lam như bị ai đẩy ra, trái tim dường như cũng nghẹn theo, cậu lập tức ảm đạm, hơi cúi đầu, cố gắng nở nụ cười: “Anh Linh, em... em thật sự chỉ muốn đi ăn với anh thôi mà.”

“Em thích anh, nhưng em... không vội vàng đâu. Ừm, anh không đi thì thôi vậy, em chỉ muốn nhìn anh một chút, đứng ngắm anh từ xa, anh vào trong rồi em không thấy được nữa. Lúc em về đi làm lại thấy anh chuẩn bị đi ăn, nhưng chờ mãi chẳng gặp nên nhịn không được chạy vào, thấy xung quanh không có ai mới dám tới tìm anh...”

Hạ Lam lau mặt: “Xin lỗi, em giống như tên thần kinh vậy, em làm anh sợ à? Xin lỗi...”

Hạ Lam nói hai câu xin lỗi, hơi cúi người xuống, vẫy tay với “Mạt Thần Linh”, làm bộ như rất vui vẻ. Cậu đẩy cửa chạy ra ngoài, càng chạy càng nhanh, cuối cùng tựa vào tường hành lang, nhìn như muốn khóc. Một lát sau, Hạ Lam lại thở dài, lắc lắc đầu, vỗ vỗ má, tuy rằng vẻ mặt vẫn đau khổ, nhưng cậu cố gắng nhếch miệng cười nhẹ, trông cũng phần chấn và có tinh thần hơn. Lúc cậu bước nhanh ra ngoài, trên mặt tuy không thấy buồn bã gì, nhưng không hiểu sao bóng dáng ấy lại có chút mong manh hiu quạnh.

Cậu diễn xong, vài vị giám khảo nhìn nhau, coi như vừa lòng, Hạ Lam hoảng hốt nhìn về phía Cố Chính, nhưng Cố Chính vẫn không có biểu cảm gì.

Một giám khảo nói: “Tốt lắm, Hạ Lam đúng không? Đẹp trai đấy, cậu về chờ thông báo nhé, người tiếp theo...”

Cố Chính bỗng nhiên đứng lên: “Khoan đã, diễn với tôi một đoạn đi.”

Tình huống này xưa nay chưa từng có, mấy người chờ thử vai đều nhìn qua, các thầy cô trong ban giám khảo cũng nhìn Cố Chính.

Cố Chính xem vài phân đoạn ngắn, chọn một đoạn đưa cho Hạ Lam: “Cảnh này, cho cậu ba phút chuẩn bị.”

Hạ Lam nuốt nước miếng tiếp nhận kịch bản, tim đập như nổi trống.

Lúc cậu học thuộc lời thoại, Cố Chính bắt đầu biến hình.

Cố Chính cởi áo khoác ra, chỉ mặc sơ mi trắng, cổ áo cởi bỏ hai nút, còn xắn tay áo lộ ra cánh tay xinh đẹp, trông vừa nhã nhặn vừa đẹp trai.

Lúc bước lên sân khấu, anh lại cài hết nút áo lên, tay áo cũng xả xuống, nhưng không cài khuy cổ tay, gọn gàng nhưng thoải mái. Cố Chính tháo kính, lại hỏi mượn giám khảo khác một chiếc kính gọng vuông màu đen, sống lưng vốn thẳng tắp nay hơi cong xuống, giống như hạc trong bầy gà không quen phô ra dáng người cao ngất của mình, thư giãn thả lỏng, tóc cũng rối rối, trông hơi mệt mỏi nhưng lại mang chút khí chất văn nhả.

Cố Chính tiến đến mỉm cười với Hạ Lam, vừa ôn hòa vừa có chút xa cách, rõ ràng rất đẹp trai nhưng lại không biết mình đẹp trai, không biểu lộ cá tính trong công ty, không phát biểu ý tưởng, thích thu mình vào vỏ ốc, đây chính là Mạt Thần Linh.

Cố Chính: “Chuẩn bị xong chưa?”

Hạ Lam cất kịch bản đi, cuống quýt gật đầu.

Đây là cảnh Trình Phi Nhiên theo đuổi Mạt Thần Linh được một thời gian, Mạt Thần Linh cũng hơi cảm động, nhưng vẫn không chịu thoát ra khỏi vỏ ốc của mình, không chịu chấp nhận tình yêu của một người trẻ tuổi không đáng tin cậy, liều mạng chống cự lại.

Hạ Lam rầu rĩ không vui đi vào “quán bar”, vốn định đến chỗ quen im lặng uống vài li, nào ngờ một lát sau đã thấy Cố Chính tới, cậu đang sung sướng định đón tiếp anh, lại phát hiện anh không đi một mình, đằng sau còn có một người đàn ông khác.

Đương nhiên trong kịch bản có vai của người bạn này, nhưng bây giờ không có ai nên hai người đành phải tự tưởng tượng.

Hạ Lam nhất thời nổi giận, mượn rượu xông lên chặn anh lại, tức tối gằn giọng: “Mạt Thần Linh, không phải anh nói...”

Vốn khỏe mắt Cố Chính còn mang theo nét cười, anh bỗng ngẩn ngơ, không hiểu sao lại lộ ra chút thuần khiết: “Trình Phi Nhiên, sao cậu lại...”

“Không phải anh bảo anh không biết uống rượu hả? Thế sao anh còn đi uống với người khác?! Hơn nữa...” Hạ Lam nhìn cái người trong tưởng tượng kia, trợn mắt lao tới túm cổ áo người nọ, “Anh là ai, hai người các anh có quan hệ gì?!”

Trong kịch bản, người bạn này biết Trình Phi Nhiên, cũng biết cậu đang theo đuổi Mạt Thần Linh, vội vàng giải thích mình và Mạt Thần Linh không có quan hệ gì.

“TRÌNH PHI NHIÊN!” Cố Chính bắt được cổ tay Hạ Lam, kéo cậu ra, trong nháy mắt, khí thế đó làm Hạ Lam hoảng sợ, mấy diễn viên đang chờ thử vai cũng hoảng sợ. Công lực của diễn viên kịch hàng đầu rất hùng hậu, thét một phát là vang vọng khắp hội trường.

Hạ Lam còn đang giãy giụa, không chịu buông Cố Chính ra, Cố Chính đành kéo cậu qua một bên, trầm giọng nói: “Cậu qua đây với tôi!”

Hai người đứng bên bờ tường, Hạ Lam đưa một tay che mặt: “Xin lỗi anh Linh, em nóng nảy quá, nhưng tại sao anh lại...”

Cố Chính nắm cổ tay cậu, tuy đang “thấp giọng” nhưng âm lượng vẫn khá rõ ràng: “Tôi và Hà Bình chỉ là bạn bè thôi, quán bar này cũng đang hoang, cậu đừng suy nghĩ lung tung.”

Tuy Hạ Lam không hiểu nhưng các giám khảo đều hiểu, đoạn này là cảnh trong quán bar, xung quanh khá ồn ào, tuy lúc diễn viên nói chuyện người ta sẽ chỉnh âm thanh nhỏ lại, nhưng vẫn dễ bị nhạc nền lấn át, diễn xuất của Cố Chính dựa theo thói quen trên sân khấu của anh.

Mắt Hạ Lam đỏ ửng nhìn anh, trông rất đáng thương, tay Cố Chính đang nắm tay cậu bỗng nhiên siết chặt, ánh mắt thoáng chốc trốn tránh. Cố Chính buông cậu ra, bước vào trong quán: “Thôi thì... chúng ta cùng uống một li nhé...”

Hạ Lam lại giữ anh lại, kéo anh vào lòng, cậu ôm Cố Chính rất chặt, vùi mặt vào xương quai xanh của anh, ngửi, dụi, lại khẽ hôn, miệng không ngừng gọi: “Anh Linh, anh Linh...”

Cố Chính dựa lưng vào tường, hai tay không biết để đâu, cứ đứng đờ giữa không trung.

Người xem thật ra không nhìn rõ biểu cảm của diễn viên kịch lắm, cái hay ở đây là không khí vở kịch, chủ yếu là động tác, phong cách biểu diễn của Cố Chính lại trần trụi chân thực. Lúc này, Hạ Lam không nhìn thấy vẻ mặt của anh, nhưng cậu vẫn cảm nhận được sự thống khổ và rối rắm của người nọ trong khoảnh khắc ấy, muốn ôm “Trình Phi Nhiên”, rồi lại ép buộc mình phải buông tay.

Cố Chính thấp giọng nói, âm thanh thậm chí có chút dịu dàng: “Trình Phi Nhiên, buông ra nào...”

Hạ Lam hôn lên thái dương của Cố Chính, nhõng nhẽo mơ màng đáp: “Em không buông...”

Trong nháy mắt, Cố Chính lộ ra vẻ mê đắm, nhưng rất nhanh kiềm lại, mặc dù có chút chật vật nhưng vẫn đưa tay đẩy Hạ Lam: “Đủ rồi, buông ra!”

Hạ Lam bị đẩy vào tường, tủi thân, đau khổ, thất vọng, không cam lòng, nhưng đến khi nhìn thấy ánh mắt của Cố Chính, cậu lại bị chấn động. Cố Chính rõ ràng đang kháng cự, nhưng cũng có vẻ rất thống khổ, còn xen lẫn mờ mịt, hối hận, khát vọng rồi lại áp lực, cách biểu hiện của đôi mắt kia cực kỳ cảm động, nếu chiếu lên màn ảnh rộng chắc chắn cũng mang lại hiệu quả y hệt như thế.

Hạ Lam bị mê hoặc, chậm rãi tiến lại gần, thăm dò đưa tay đỡ cánh tay Cố Chính, tay kia nhẹ nhàng vuốt ve mặt anh, nhẹ giọng gọi: “Anh Linh...” Sau đó dè dặt muốn hôn anh, trong nháy mắt, Cố Chính luống cuống, thậm chí quên mất chuyện phải đẩy cậu ra, nhưng anh nhanh chóng kịp phản ứng: “Phi Nhiên, đừng như vậy...”

Chữ “Phi Nhiên” kia làm Hạ Lam cứng người, sau đó ngang ngạnh đè anh lên tường, nắm cằm Cố Chính muốn hôn. Đương nhiên thử vai thì không cần diễn, dù sao nhắm mắt rồi xoay đầu trong không khí một mình cũng mệt lắm đó (3).

Khi môi Hạ Lam cách môi Cố Chính 5 cm thì ngưng lại, định dừng một lát để mọi người hiểu ý rồi thôi, nhưng Cố Chính nhìn cậu, ánh mắt càng lúc càng chuyên chú, càng lúc càng lún sâu, có chút đau đớn, có chút run rẩy, thậm chí còn có chút không thể tự chủ, từ từ tiến lại gần.

(1) Lụa trắng trên sóng (Lãng Lý Bạch Điều): Ngoại hiệu của Trương Thuận trong tác phẩm “Thủy Hử” do ông bơi rất giỏi. Ở đây ý chỉ Hạ Lam vừa trắng trẻo cũng vừa bơi giỏi.

(2) Tiểu Sơn Phong: Chữ Lam trong Hạ Lam tên em thụ là => tách ra Sơn () và Phong ()

(3) Một trong những động tác hôn giả.

Bonus:

X Phiêu Phiêu: Trà sữa Hương Phiêu Phiêu (Xiang Piao Piao), hãng này khá nổi, uống bao ngon, nhất là mùi dâu đỏ, có chi nhánh ở Singapore.



2. Chương 2: Nụ Hôn Thứ Hai

Mất thấy môi hai người càng ngày càng gần, Hạ Lam không dám nhúc nhích.

Cố Chinh đứng rất sát, sát đến nỗi Hạ Lam có thể nhìn thấy từng sợi lông mi dài của đối phương. Ở khoảng cách như có như không, môi Cố Chinh tựa như chạm vào môi Hạ Lam, lại tựa như không hề đụng tới, hơi thở cả hai hòa quyện vào nhau. Hạ Lam cảm giác trên môi mình có chỗ đang nóng lên rồi đau rát, mặt cậu càng lúc càng đỏ, hô hấp bắt đầu dồn dập, thậm chí có thể nghe tiếng tim đập dần nhanh của mình, trong lòng vô cùng hốt hoảng.

Ngay lúc Hạ Lam nhin không được muốn chạy trốn, Cố Chinh đứng thẳng người dậy, biểu cảm rất bình tĩnh, anh trầm tư giây lát, sau đó vỗ vỗ vai cậu: “Không tệ, diễn cũng được lắm, về chờ thông báo nhé.”

“Cảm... Cảm ơn thầy.” Hạ Lam thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng bỏ chạy. Cậu ra cửa tìm một chỗ không người, tựa vào trên tường hỗn hển thở dốc, cuối cùng lại thở phào, chậm rãi đưa một tay lên che mắt.

Cố Chinh...

Cậu thầm gọi, trong lòng rối loạn, nhất thời không thể bình tĩnh được.

Ý nghĩ cuối cùng trong đầu cậu là: Cố Chinh giỏi thật đấy.

Ba ngày sau, chị Mai báo rằng Hạ Lam không được nhận.

Chị Mai an ủi cậu vài câu: “Kịch sân khấu đúng là khác với phim truyền hình, nhưng cậu vẫn sẽ có cơ hội hợp tác với họ thôi, đoàn trưởng Lý bảo thầy Cố thấy cậu không tệ.”

Hạ Lam hỏi cô còn việc gì cho cậu làm không, chị Mai nói vài ngày nữa sẽ gọi lại. Hạ Lam buồn bực, lại chạy đi bơi với mấy bác trai bác gái, ngụp lặn trong nước muốn thả lỏng đầu óc.

Nhưng cậu không làm được, bèn chui về nhà lên mạng bắt đầu tra về Cố Chinh, tra chỗ khác nhau giữa kịch và phim, tra cách diễn viên tự rèn luyện. Cậu cảm thấy mình hình như đã bỏ qua cái gì đó rất quan trọng.

Cuối cùng, Hạ Lam tìm thông tin về Cố Chinh trên baidu, lại gọi cho đàn em cùng làm trong công ty, đang học một khóa trong học viện Điện ảnh, cậu soi gương chỉnh trang một lát rồi ra khỏi nhà.

Khi đến học viện, đàn em hỏi cậu: “Anh Hạ này, sao tự dưng anh lại đến đây tìm thầy Cố thế? Nói thật, nhiều người muốn gặp thầy Cố lắm, thầy ấy rất ghét ai tự tiện tìm mình. Em không quen với thầy, không dám giới thiệu anh, em sẽ chỉ cho anh phòng học của thầy ấy nhé, coi như giúp anh một chuyện.”

Hạ Lam cảm ơn người nọ, đến bên ngoài phòng học.

Mười mấy người cũng đang đứng ở cửa, có người là sinh viên, có người lại trông như fan cuồng, phỏng chừng đều đang ngắm Cố Chinh. Hạ Lam đề vành nón xuống, ỷ mình cao nên đứng đằng sau, xuyên qua ô

cửa sổ nhỏ phía trên nhìn anh.

Bàn ghế bị xếp vào sát tường, ở giữa là một khoảng trống, hình như các sinh viên đang diễn vở kịch gì đó. Cố Chính mặc sơ mi trắng, quần tây đen, anh khoanh tay, tóc hơi rối, có vẻ mệt mỏi nhưng tư thái rất tao nhã, tập trung xem sinh viên diễn.

Chắc có sinh viên diễn sai, Cố Chính vỗ tay một cái, sau đó làm động tác “cắt”, nói mấy câu rồi bước tới đổi vai với nam sinh viên, diễn với nữ chính.

Cố Chính tháo kính xuống, vốn đang mệt mỏi nhưng khi vừa lên “sân khấu”, anh chợt như biến thành một con người khác.

Hạ Lam xem nam sinh viên diễn, lại xem Cố Chính diễn, ánh mắt Cố Chính vừa lạnh lùng lại chan chứa tình yêu, Hạ Lam vốn không hề biết bọn họ đang đóng tác phẩm nào, lúc này vừa thấy, bỗng nhiên nghĩ thầm: Ngài Darcy? “Kiêu hãnh và định kiến”?

Đại học của Hạ Lam không phải trường top, cậu cũng học hành chăm chỉ lên lớp đầy đủ, nhưng chưa từng thấy giảng viên nào lại diễn “Kiêu hãnh và định kiến” với sinh viên cả, chẳng lẽ Cố Chính rất thích tác phẩm này.

Làn da của Cố Chính hơi nhợt nhạt, ánh mắt kiêu căng mà ngạo mạn, không biết anh điều chỉnh động tác thể nào mà dáng người trông càng cao to hơn, đường cong của cằm đẹp đến mức khó thể nào hình dung, khí chất quý tộc trời sinh, đáng vẻ che dấu tình cảm tràn ngập sức sống.

Nữ sinh viên kia mới đầu còn đỏ mặt, sau bị Cố Chính ảnh hưởng nên diễn tốt hơn lần đầu, rất có cảm giác của Elizabeth.

Cố Chính lui ra, nói chuyện với vài sinh viên, mọi người ai nấy đều mang vẻ sùng bái, hết giờ mà vẫn có học sinh vây quanh. Cố Chính cũng không thấy phiền, nhưng tán gẫu xong thì nhanh chóng rời đi. Lúc anh đi ngang qua đám người vây xem, đối phương chào hỏi anh, anh chỉ gật đầu cười nhẹ, có người xin chữ kí, Cố Chính lại đáp: “Tôi không ký tên trong trường, xin lỗi.”

Lịch sự không chê vào đâu được, nhưng lại rất lạnh lùng.

Lúc lướt qua người Hạ Lam, hình như Cố Chính có liếc cậu một cái, Hạ Lam hồi hộp nhìn anh, Cố Chính lại nhìn thẳng vào mắt cậu, lúc này mới nhớ ra Hạ Lam, anh vẫy tay, ý bảo cậu cùng đi với mình. Hạ Lam được quan tâm lại đâm sợ hãi, lập tức theo sau.

Giữa học viện điện ảnh toàn mỹ nam mỹ nữ, Cố Chính cũng rất nổi, nổi như đèn pha giữa đêm đen, đi đâu cũng có người nhìn, có người chào hỏi. Cố Chính thường chỉ mỉm cười đáp lại, nếu gặp các thầy cô khác, thỉnh thoảng anh sẽ dừng lại tán gẫu một đôi câu, có vẻ rất được ưa thích, nhưng cũng không nhiệt tình, toàn người khác nhiệt tình với anh.

Cố Chinh rất cao, vai rộng chân dài, khí chất người mẫu phải nói là bùng nổ. Hạ Lam tương đối gầy, đứng bên cạnh anh có vẻ “nhỏ xinh”, khí thế cũng yếu, chỉ im lặng đi theo anh. Cuối cùng cũng đến một chỗ vắng lặng hơn, Cố Chinh hỏi: “Ăn cơm chưa?”

“Chưa ạ, ừm... thầy Cố, xin lỗi, tôi tự tiện đến đây...”

“Không sao.” Cố Chinh nói, “Buổi chiều tôi còn có việc, chỉ có thể ăn ở căn tin, thức ăn trường tôi cũng ngon lắm, được không?”

Anh ta mời mình vào căn tin ăn?

Hạ Lam nhanh chóng đáp: “Tôi mời thầy ra ngoài...”

Cố Chinh khoát tay: “Thôi khỏi.” Nói rồi, anh bước vào nhà ăn, “Qua đây.”

Nhà ăn cho giáo viên rất khang trang, làm tiệc đứng. Cố Chinh quẹt thẻ hai lần, Hạ Lam ngại ngùng, không dám lấy món gì cả, Cố Chinh nhìn nhìn chén đĩa của cậu: “Bằng giá nhau cả nên lấy nhiều một tí, ừm, đưa hầu này.”

Cố Chinh cầm chiếc kẹp inox ở khay đưa hầu lên, nhưng không gấp dùm Hạ Lam mà đưa kẹp cho cậu.

Hạ Lam đành phải bưng hai cái đĩa đi cùng Cố Chinh đến một chiếc bàn trống, cậu cảm thấy mình thật bất lịch sự nên đang xấu hổ.

“Cậu cũng khá lắm, lúc chưa thử vai tôi còn nói diễn xuất của cậu không tốt, là lỗi của tôi, xin lỗi.”

Trước khi ăn cơm, Cố Chinh cầm khăn lau từng ngón tay, ngón tay anh cũng đẹp, giống như tay của nghệ sĩ piano.

Anh có thể làm buffet bình dân trông như tiệc Pháp, thân hình tao nhã, dáng ăn cũng rất tao nhã, tựa hồ đang ngồi trong nhà hàng cao cấp. Cố Chinh nói chuyện không nhanh không chậm, rất có văn hóa: “Cậu có kiến thức cơ bản, cũng có cảm giác, nhưng cách diễn của cậu vẫn chưa tới, đó là do cậu không có kinh nghiệm, hiểu không? Phải học hỏi nhiều hơn, thực hành nhiều hơn, cân nhắc kỹ hơn.”

Hạ Lam nghĩ, nhưng tôi không còn cơ hội nào nữa rồi.

Cậu bắt chập thể diện hỏi: “Thầy Cố đã tìm được ai diễn Trình Phi Nhiên chưa?”

Cố Chinh dừng một chút, không nói có hay không, chỉ đáp: “Trình Phi Nhiên là một nhân vật khá đặc biệt, trong đoàn kịch của chúng tôi không có diễn viên nào thích hợp.” Nói đoạn, anh dừng một chút rồi

hỏi, “Sao thế, không cam lòng à?”

Cũng không phải...

Hạ Lam đã nhìn thấy diễn xuất của Cố Chính, cảm thấy mình quả thật không đủ trình độ để diễn cặp với anh, bị rớt cũng bình thường, nhưng cậu lại muốn đi theo Cố Chính, cậu cảm giác Cố Chính có thể giúp cậu đột phá, có thể giúp cậu hiểu được điều mình đã bỏ qua kia. Nhưng làm thế nào mới được?

Hạ Lam dè dặt hồi lâu, hỏi: “Thầy Cố, thầy cho tôi làm nghiên cứu sinh của thầy được không?”

Cố Chính nở nụ cười, đây là lần đầu tiên Hạ Lam thấy anh không cười nhạt, hết như tuyết tan hoa nở, có hơi chói mắt.

“Được chứ.” Cố Chính nói, “Nhưng cậu có thời gian đi học lại à?”

Hạ Lam không có thời gian, nhưng cậu rất muốn móc nối với Cố Chính, tìm mãi vẫn không có lý do gì, cậu buồn rầu, đành phải ăn cơm chậm lại để câu giờ một tí.

Cố Chính đã ăn xong, lau miệng kỹ càng rồi ngồi chờ Hạ Lam, nhưng anh cũng không chủ động nói gì, Hạ Lam đành nhanh chóng lựa hai cái, nói mình ăn xong rồi. Cố Chính cười cười với cậu, cũng không khuyên cậu không cần vội vàng, anh dọn dẹp chén đĩa của mình, sau đó lịch sự đưa cho dì nhân viên.

Bà dì vừa thấy Cố Chính đã cười tít mắt, hiển nhiên vô cùng thích anh.

Hạ Lam theo Cố Chính ra khỏi căn tin, cậu không muốn thả anh đi, lại không nghĩ ra cách gì. Hai người đi dưới hàng cây ngô đồng, ánh nắng xuyên qua cành lá thành từng đốm loang lổ trên mặt đất, gương mặt của Cố Chính lúc sáng lúc tối, bỗng nhiên nói: “Cậu muốn làm ngôi sao hay muốn làm diễn viên?”

Hạ Lam ngẩn ra, đương nhiên cậu muốn làm ngôi sao rồi, nhưng cậu rất thích diễn xuất. Đối với Cố Chính mà nói, nếu anh ta muốn nổi tiếng, dùng vốn liếng của mình liên hệ với đoàn phim, lấy điều kiện của anh ta, Cố Chính rất dễ thành công. Nhưng Cố Chính theo phái học thuật, hơn nữa vừa viết kịch bản vừa đạo diễn, chắc chắn sẽ thích nghe câu trả lời “diễn viên” hơn là mấy người tiểu nhân chỉ thích danh lợi. (1)

Nhưng Hạ Lam không muốn nói dối, đành kiên trì đáp: “Tôi thích diễn xuất, muốn làm một diễn viên giỏi, nhưng tôi cũng muốn nổi tiếng nữa, ừm, không cần nổi quá đâu, nổi vừa vừa là được.”

Cố Chính dừng lại, nhìn cậu một lát. Hạ Lam khề ngắng lên, vừa lúc bắt gặp ánh mắt anh, cậu bị nhìn đến mức choáng váng, bỗng nhiên cảm thấy đôi con ngươi của người nọ thật giống dao giải phẫu, có thể mổ xẻ lòng người, nếu anh ta không làm diễn viên thì có thể đi làm bác sĩ ngoại khoa.

Nhưng diễn viên cũng thường xuyên phải mổ xẻ phân tích từ cuộc sống đến con người, còn phải phục dựng,

phải tinh luyện, phải đưa nó lên đỉnh cao.

Cố Chinh gật gật đầu, nói vài câu tạm biệt rồi phát tay, tiêu sái rời đi không vương lại chút gì. Hạ Lam nhìn bóng lưng của anh, nghĩ nghĩ, nhịn không được lại đi theo.

Những ngày sau đó, đến phiên Cố Chinh buồn bực. Anh lên lớp, viết bản thảo, diễn kịch, thậm chí đến đoàn phim chỉ đạo, nói chung chỉ cần xác định được địa điểm là thế nào cũng thấy cái tên gió mặc gió mưa – Hạ Lam bám theo.

Nhóc này hình như chẳng có công việc gì cả, cứ xuất hiện rồi nhìn Cố Chinh chăm chăm, còn vác theo một quyển sổ nhỏ để ghi chép, cũng không biết có hiểu gì không, thỉnh thoảng còn vừa viết vừa gật đầu lẩm bẩm.

Cố Chinh dở khóc dở cười, show nào Hạ Lam cũng có mặt, thường xuyên loang quanh trước cửa đoàn kịch, ngay cả đoàn trưởng của “Hành Trình” – đoàn trưởng Lý cũng nói với Cố Chinh: “Đây không phải cái nhóc giỏi giỏi đến thử vai lần trước à? Nó làm gì đấy, học sinh của cậu hả?”

Cố Chinh khoanh tay tựa vào bên cửa, nhìn Hạ Lam đứng trong sân chính sửa sổ tay, bên mặt nghiêng của người nọ sáng sủa, cũng rất nghiêm túc, có sự chấp nhất độc đáo, bỗng nhiên anh cảm thấy cậu thật hấp dẫn.

“Ày.” Cố Chinh thấp giọng cười cười, “Ai biết được?”

Gần đây Hạ Lam không được làm khách mời nữa mà chỉ chụp ảnh cho mấy tạp chí bình thường, công ty cơ bản là nuôi thả cậu, đa số cậu toàn ở nhà ăn, vì thế chỉ cần có thời gian Hạ Lam bèn chạy đến xem Cố Chinh dạy học, diễn kịch. Thế mà dần dần cậu cảm thấy mình học thêm được rất nhiều thứ.

Cố Chinh vẫn mặc kệ cậu, không nói cũng không ngăn cản, anh vẫn như thế, lịch sự mà lạnh nhạt.

Một tháng trôi qua trong chớp mắt, Hạ Lam đã quen mặt với diễn viên trong đoàn, còn hỏi vờ “Ánh sáng và cát bụi” chuẩn bị tới đâu, đối phương bảo vẫn chưa tìm được ai đóng Trình Phi Nhiên cả.

Diễn viên nhỏ kia nói: “Khó tìm thật ấy, dù sao diễn vai người yêu của thầy Cố mà, thầy Cố phải thích mới được!”

Nghe thì bình thường, nhưng hai nhân vật chính đều là nam nên Hạ Lam cứ thấy sai sai. Người kia lại bổ sung: “Nhưng hôm nay chắc chọn được rồi, này thầy Cố bảo tối đưa anh ấy đi ăn.”

Hạ Lam hỏi ở đâu, với ai, diễn viên nhỏ cũng không biết.

Lòng Hạ Lam không kiên định lắm, tuy cảm thấy chuyện mình làm có chút đáng khinh, nhưng cậu vẫn

không thể nào nhấc chân rời đi được, đứng trước cửa đoàn chờ.

Cố Chinh đi ra, Hạ Lam cũng đi theo đằng xa, vừa tự chửi vừa bám đuôi người ta, cậu cảm thấy tiết tháo của mình đã hết. Cố Chinh đã phát hiện cậu từ lâu, nhưng anh vẫn mặc kệ, đi đến điểm hẹn.

Hạ Lam nghĩ thầm, nếu đã lỡ rồi thì làm tới luôn, cậu theo Cố Chinh đến khách sạn xem anh đi ăn với ai, quả nhiên là một diễn viên, đẹp trai khỏe khoắn, anh ta cũng khá nổi, diễn xuất rất tốt. Hạ Lam khổ sở lắm, thôi, không được thì thôi, sau này bọn họ diễn mình đến xem cũng được. Nhưng vừa nghĩ đến chuyện Cố Chinh sẽ đóng cảnh hôn với người nọ, không hiểu sao cậu có chút không thoải mái.

Cậu loay quanh bên ngoài khách sạn một lát, bảo vệ qua hỏi thăm mấy lần, Hạ Lam thấy mình nên về, nhưng cậu vẫn không cam lòng, sau đó bắt đầu trò chuyện với bảo vệ, nào ngờ cả hai lại hợp ý nhau. Hạ Lam là thế, ai cũng tán gẫu được, hai tiếng đồng hồ trôi qua từ bao giờ, đoàn người Cố Chinh đi ra bãi giữ xe ở cổng sau.

Hạ Lam núp trong góc tối nhìn, đây là một nhà hàng tư nhân cao cấp, bãi đỗ xe tối như mực, tường đỏ ngói vàng, làm người ta nhớ tới mấy cung điện ma ám.

Lúc này, có vài người cũng tiến vào bãi đỗ xe, trông như nhà giàu mới nổi và đám đàn em, rất là hùng hổ. Không hiểu sao, Hạ Lam lại thấy là lạ, cậu gọi bảo vệ rồi lặng lẽ đi theo.

Lúc Hạ Lam chạy tới đã trông thấy tên đại gia hai lúa kia kéo tay áo Cố Chinh: “Chúng ta đi ăn nhé thầy Cố, tôi mời!”

Một diễn viên tiến đến cười làm lạnh: “Giám đốc Hồng, thầy Cố không giống như chúng ta đâu, xin ngài nể mặt tôi, đừng...”

Giám đốc Hồng cao lớn thô kệch hất diễn viên kia ra, đưa tay muốn đánh: “Mày nghĩ mày là ai? Một con hát mà dám ra lệnh cho ông à!”

Diễn viên kia nhanh chóng muốn tránh, Cố Chinh từ đầu đến giờ luôn im lặng lại nắm chặt cổ tay giám đốc Hồng, đẩy một cái làm ông ta lảo đảo, lạnh lùng nói: “Giám đốc Hồng? Một giám đốc mà phải tự ra tay đánh người, vất vả cho ngài quá.”

Động tác của anh rất nhanh, Hạ Lam không thấy rõ anh đã ra tay thế nào.

Giám đốc Hồng mất thăng bằng, ông ta nổi giận, lao đến đẩy Cố Chinh: “Cậu bị gì hả? Tưởng mình giỏi lắm sao?! Ông chấm cậu rồi, mẹ nó, theo ông đi!”

Cánh tay Cố Chinh hất mạnh, mu bàn tay đập lên khuôn mặt đỏ kếp tức giận của giám đốc Hồng cái “bốp”, mặt ông giám đốc xoay giữa không trung theo đường parabol, thế mà vẫn muốn nhào tới. Cố Chinh nhấc chân đá vào bụng ông ta, lúc đá trông hai chân anh lại càng dài, giám đốc Hồng nhảy mất văng ra y như

cái vali bị ném, ông ta quát to một tiếng, tên đàn em bên cạnh lập tức xông về phía Cố Chính.

Đám Cố Chính cộng thêm cả diễn viên kia tổng cộng có năm người, nhưng trừ anh ra thì ai cũng yếu nhót, thật ra nhìn kiểu gì Cố Chính cũng là người làm công tác văn hoá, ai dè lại rất bạo lực. Giám đốc Hồng cũng có năm vị đàn em, ai nấy đều cao to trắng kiện, hai bên lập tức loạn xà ngầu.

Hạ Lam hét lên: “Bảo vệ đâu! Ở đây có đánh lộn nè!” Sau đó lao từ chỗ tối ra nhảy vào xáp lá cà.

Cố Chính cầm di động gọi: “Alo, có người tụ tập đánh nhau!” Anh vừa đọc địa chỉ vừa một cước đá văng một tên cơ bắp, lại hai đấm đánh ngã một tên khác, thuận tiện còn nói với diễn viên kia: “Cậu lên xe đi, mặc kệ tôi, coi chừng bị chụp ảnh!”

Diễn viên nọ muốn ở lại giúp đỡ nhưng bị trợ lý và quản lý xách lên xe rời đi.

Hạ Lam chắn trước mặt Cố Chính, đẩy một tên ra, lại đá bay một tên khác, che chở Cố Chính để anh lên xe, Cố Chính đẩy cậu ra, quát: “Cậu lên xe mau!”

Nói xong, cả hai chân đều nhảy lên đá người, đẹp trai quá đi à, nói anh là giáo sư ở học viện điện ảnh chắc chẳng ai tin, có thua gì huấn luyện viên ở học viện quân sự đâu.

Người đi cùng Cố Chính mở cửa xe đẩy anh lên, Cố Chính ngã ngồi trên ghế, nhất thời không đứng dậy được, nháy mắt còn mình Hạ Lam một chọi ba. Cố Chính vừa định xuống, Hạ Lam lại thuận tay đẩy mạnh anh một cái, sập cửa lại, nhác thấy mấy bảo vệ đã chạy tới, bỗng dưng như được thả lỏng, tay đấm chân đá ba người to con đang lao đến, có chiêu thức gì đều đem hết ra dùng.

Cố Chính ngồi trong xe nhìn Hạ Lam đánh nhau đến là thuận lợi, mây bay nước chảy lưu loát sinh động, hơn nữa ánh mắt còn sáng rực như đang diễn võ giương oai, vừa hoang dại vừa rực rỡ. Khoảnh khắc ấy, người nọ y như một tia chớp, bất chấp, tràn ngập sức sống, có sự dẻo dai cùng chấp nhất, có niềm kiêu ngạo đã ăn vào trong máu, là đệ nhất thiên hạ, cho dù là ai tới cũng dám đá người bay về hang ổ.

Cố Chính nhìn cậu, bỗng nhiên sững sốt, trong nháy mắt, anh như thấy được một phần linh hồn của Hạ Lam, nhanh chóng mở cửa muốn kéo cậu vào. Cùng lúc đó, các nhân viên an ninh chạy đến can ngăn, tiếng còi cảnh sát từ xa xa vọng lại. Hạ Lam lại đạp tên cao to đen hôi kia thêm một cái, nhân cơ hội thoát thân, chui lên xe đóng cửa, chiếc xe hết như mũi tên rời cung lao vút đi.

Hạ Lam thở hổn hển, hồi đi học cậu đánh nhau dữ lắm, sau thành anh đại trong khu phố luôn, tuy rằng đã lâu không hoạt động chân tay nhưng cậu vẫn chưa lụi nghề, đánh một hồi còn đậm ghiền.

Cố Chính nhìn Hạ Lam chằm chằm, Hạ Lam thở dốc hỏi anh: “Thầy Cố có sao không?”

Cố Chính chưa kịp trả lời, người ngồi ghế trên còn quay xuống nói: “Thầy Cố à, dù thầy mạnh thiệt nhưng thầy cũng đừng đi đánh nhau chứ!”

Cố Chinh nổi khùng quát lái xe và phó lái: “Hai đứa bây một đứa xuất thân Thiếu Lâm một đứa hồi xưa làm kép võ (2), thế sao giờ đụng chuyện lại vô dụng thế hả?!”

Người đang lái xe bất đắc dĩ đáp: “Đầu tiên là thầy, sau là người anh em kia, có ai để bọn em tham gia đâu!”

Mặt Hạ Lam bị trầy, còn vương lại vết máu, Cố Chinh nhìn cậu mà thấy đau dùm, anh không dám đụng vào, thấp giọng hỏi: “Cậu chạy tới làm gì?”

Hạ Lam ngơ ngác: “Sao thầy Cố đánh nhau giỏi thế?”

Cố Chinh vẫn còn bực mình: “Bài tập trong khóa luyện thể hình!”

Hạ Lam rất là ngưỡng mộ.

Lái xe: “Thầy Cố của các cậu lợi hại lắm, từng đoạt mấy giải quán quân Tae Kwon Do cấp tỉnh đó nha.”

Hạ Lam lại càng thêm ngưỡng mộ.

Cố Chinh cau mày nhìn cậu, bỗng nhiên bật cười: “Ê nhóc, đánh hăng nhỉ, trước kia chắc trốn học đánh lộn nhiều lắm phải không?”

Hạ Lam hơi ngượng ngùng, nhưng dường như Cố Chinh lại thấy bình thường, anh nhìn cậu chăm chăm, chăm chú đến mức vốn Hạ Lam đang bình tĩnh, tim lại bắt đầu đánh lô tô. Cố Chinh hỏi: “Cậu còn muốn đóng Trình Phi Nhiên không?”

“Đương nhiên ạ!” Hạ Lam sợ hãi, cả lăm nói, “Nhưng... còn người hôm nay...”

“À, Tiểu Hà ấy hả, cậu ta không hợp lắm, không có sự dẻo dai khỏe khoắn của Trình Phi Nhiên.” Cố Chinh cười, thấp giọng bảo, “Tôi thấy tuy cậu diễn chưa tới, nhưng rất có tiềm năng, có thể mài dũa được đấy.”

Hạ Lam kích động đến mức mặt đỏ rần.

“Nhưng vẫn phải thử vai lại nhé.” Anh bảo, “Để xem tháng này cậu đã học được những gì.”

Mặt Hạ Lam nóng bừng, xấu hổ trả lời: “Một tháng này, ày, thật sự rất xin lỗi...”

“À, không có gì...” Cố Chinh phẩy tay, “Chưa thấy ai như cậu cả.” Một lát sau, anh lại cười nói, “Nhưng cậu khá thú vị đấy.”

Cố Chinh đẹp như vậy lại cười lên, chắc chẳng mấy ai chịu đựng nổi. Trống ngực Hạ Lam đập thành thịch, to đến mức cậu nghĩ người trong xe cũng nghe thấy.

Tốt quá! Hạ Lam nghĩ. Có cơ hội rồi!

(1) Đoạn này giữ nguyên chữ “tiểu nhân” là để chỉ những kẻ chọn làm diễn viên để được nổi tiếng, chứ không phải những người yêu nghề diễn rồi nổi tiếng nhờ tài năng.

(2) Kép võ: Thuật ngữ trong nghề hát bội, kép võ là người đóng các vai lính, tướng quân, động tác múa võ mạnh mẽ khoa trương với tiết tấu nhanh.

Nhân đây em khuyên các mẹ nên xem Kiều hãnh và định kiến bản 1995 của Colin Firth, ngài mãi là Darcy duy nhất trong lòng em

3. Chương 3: Nụ Hôn Thứ Ba

Ngày hôm sau, Hạ Lam lại đến Hành Trình để thử vai, thử một lần mất luôn năm, sáu ngày.

Sau đó, công cuộc thử vai biến thành Hạ Lam diễn, Cố Chinh chỉ. Ngày nào cũng bị chỉ, chỉ mãi đến ngày thứ bảy, cuối cùng Cố Chinh cũng nói với cậu: “Tuy diễn xuất của cậu vẫn chưa được tốt lắm, nhưng có thể thử một lần xem sao.”

Lúc ấy mặt Hạ Lam rất là thái độ, trong lòng tức muốn chết nhưng không thể xả ra. Lúc đầu cậu còn lẳng nghe học tập, sau mới thấy Cố Chinh dạy cậu hồi nào, anh ta đang bạo hành cậu thì có.

Trước đó, Hạ Lam chỉ đứng nhìn Cố Chinh từ xa, chưa tiếp xúc nhiều với anh, bây giờ tiếp xúc rồi mới phát hiện gì mà thầy Cố tao nhã đồ, lịch sự mà lạnh lùng đồ toàn là tin vịt, diễn kịch dưới sự chỉ đạo của anh chẳng khác nào bị bạo quân thống trị.

Đến thứ Bảy, tối hôm đó đoàn kịch có buổi biểu diễn, sáng sớm rất đông người, ai nấy đều đang mài mê luyện tập.

Hạ Lam đeo ba lô đi vào văn phòng của Cố Chinh, thấy thầy Cố mới bảnh mắt đã ngồi đó, mười ngón tay đan vào nhau, chống cằm, trầm tư trong nắng sớm.

Nếu mấy bữa trước Hạ Lam còn sợ hãi hoặc ngại ngần trước sắc đẹp của người nọ, nhưng giờ cậu đã biết bộ mặt thật của anh ta rồi, thật sự chẳng còn lòng dạ nào mà thương thức nữa. Cậu đặt ba lô xuống salon,

bước qua ngồi trên chiếc ghế xoay trước mặt Cố Chính: “Thầy Cố này, chừng nào chúng ta bắt đầu luyện tập ạ?”

Nói sơ về quá trình dựng kịch, đầu tiên, người ta đưa kịch bản cho diễn viên trong đoàn, biên soạn vũ đạo, sau đó sắp xếp phân cảnh của toàn bộ vở kịch, tập luyện từng cảnh rồi ráp lại, từ từ diễn tập.

Cố Chính đã chọn Hạ Lam đóng vai Trình Phi Nhiên, nhưng diễn xuất của cậu vẫn chưa làm anh hài lòng. Thầy Cố theo chủ nghĩa hoàn mỹ muốn huấn luyện cậu một tháng trước rồi diễn tập sau, lúc đó mới kí hợp đồng được.

Cố Chính nhướn mày: “Tập luyện? Cậu nghĩ cậu đủ trình xuất sư rồi hả, giờ tôi kêu cậu đi ra đường hát cho người ta nghe thôi cậu cũng xấu hổ, thế mà còn đòi bước lên sân khấu?”

Hạ Lam đã quen cái thói độc mồm độc miệng của Cố Chính, cậu gật đầu: “Vậy thầy bảo tôi phải làm gì ạ?”

Cố Chính: “Mấy cuốn sách tôi đưa cậu đọc chưa?”

Hạ Lam moi sách trong ba lô ra: “Tôi đọc rồi.” Sau đó còn nhủ thầm một câu: Đọc lâu rồi.

Lúc đi học cậu cũng không phải kiểu thanh niên nghiêm túc, nhưng ít nhất cũng chịu đọc hết sách. Cố Chính dường như biết cậu đang oán thăm, anh nhếch môi, không nói gì, hỏi: “Còn mấy bộ phim thì sao?”

“Cũng xem rồi ạ.”

Cố Chính bắt cậu đọc rất nhiều sách, gồm văn học trong và ngoài nước, kịch bản, sách lí thuyết vân vân, mỗi ngày còn phải xem một bộ phim, hôm qua là phim hài kinh điển “Mặt nạ”. Chuyện này cũng vì hiệu y như chuyện Cố Chính diễn “Kiêu hãnh và định kiến” với sinh viên vậy. Dù sao hồi đi học giáo viên cũng bắt cậu xem phim, nhưng cơ bản toàn là mấy phim kiểu “Phố người Hoa” hay “Bốn trăm cú đấm”, ít ai bảo sinh viên xem phim hài, hơn nữa, Cố Chính còn yêu cầu cậu quan sát và cố gắng ghi nhớ, tuy không hiểu anh có dụng ý gì nhưng Hạ Lam vẫn làm theo, thậm chí còn xem đi xem lại các đoạn kịch tính mấy lần. Khổ nỗi trừ việc thấy Jim Carrey diễn quá hay thì cậu cũng không học thêm được gì nhiều.

“Tốt lắm.” Cố Chính đứng lên bước ra ngoài, “Chúng ta sang khoa Vũ đạo, hôm nay tôi dạy cậu một bài nhảy trước.”

Phòng học của khoa Vũ đạo có rất nhiều sinh viên đang luyện tập, xem kịch bản, luyện hình thể, luyện lời kịch vân vân. Cố Chính đứng trước cửa, không đánh tiếng cho ai trong lớp cả: “Còn nhớ đoạn Jim Carrey đóng ‘Mặt nạ’ bị cảnh sát bao vây, sau đó làm bọn họ phải nhảy múa theo mình không?” (1)

Hạ Lam bỗng nhiên có linh cảm không lành.

Cố Chinh chỉ vào căn phòng đông nghịt kia: “Vào đi, nhảy lại cái đoạn đó, nhảy tới chừng nào bọn họ nhảy theo thì thôi.”

Hạ Lam nhìn nhìn đám diễn viên đang học hành nghiêm túc kia, lại nhìn nhìn Cố Chinh, cậu trợn mắt, thật sự sắp phát điên: “Thầy Cố, tôi không nhớ đoạn đó nhảy thế nào...”

Làm sao mà không nhớ chứ, cái cảnh đấy phải nói là kinh điển luôn. Jim Carrey mặt mũi xanh lè xoay vòng với nguyên đám cảnh sát, đầu mắt gần chết, muốn quên cũng quên không nổi.

Cố Chinh không để ý cậu, còn nói: “Vừa nhảy vừa luyện thở, phải phối hợp với luyện âm, nhảy đến đoạn cao trào đọc bài ‘Bà Ba bán bánh bò bông’ (*), phải nhấn từng chữ cho rõ ràng, còn không thì cứ nhảy tới tới đi. Mới cả, cấm cậu nói chuyện với người khác, nếu không cũng phải nhảy tới tới!”

Hạ Lam vừa định kháng nghị đã bị Cố Chinh đẩy mạnh vào trong đám người, có mấy diễn viên biết cậu nên quay sang chào hỏi, Hạ Lam không dám trả lời, nhớ lại điệu nhảy mất hết mặt mũi kia, cậu chỉ hận không thể đào một cái lỗ để chui xuống. Cố Chinh dùng đôi mắt xéch xinh đẹp sắc bén nhìn cậu, im lặng uy hiếp: Nhảy tới tới nha.

Hạ Lam sắp phát điên, mấy người kia nói chuyện với cậu mà không thấy cậu đáp lại, ai nấy đều cảm thấy kỳ quái, có người vây xung quanh, có người đứng nhìn cậu chằm chằm.

Hạ Lam khóc không ra nước mắt, cậu nhớ Jim Carrey hình như nhảy Samba, cơ mà Samba với Latin khác nhau chỗ nào? Cậu có học một chút, nhưng bỏ lâu rồi nên không nhớ... Chỉ nhớ Jim Carrey điên cuồng lắc hông!

Ngoài cửa, bỗng có một giọng nam trong trẻo dễ nghe đột nhiên vang lên: “Put your hands over your head or we will fire!”

Chất giọng vừa to vừa rõ, chắc chắn là Cố Chinh. Tiếp đó, nhịp trống nhẹ nhàng vang lên, bắt đầu giai điệu của một khúc Samba sôi động.

Nghe thấy tiếng nhạc, Hạ Lam cam chịu thét lớn một tiếng, sau đó dang tay ra, xoay một vòng, hô to: “Hit it!”

Giữa đám người, Hạ Lam bắt đầu nhảy. Lúc đầu cậu còn hơi ngượng ngùng, chỉ đá chân, phẩy tay, y như một con chim hồng hạc lạch bạch, lại nhún vai, xoay hông, vẽ mặt hi sinh oanh liệt.

Ai nấy đều ngơ ngác nhìn Hạ Lam, mấy người đứng cạnh lùi ra chừa khoảng trống cho cậu. Hạ Lam điên cuồng lắc hông về phía cậu cho là không còn ai, đang lắc giữa chừng chợt phát hiện đằng sau có một nữ diễn viên mặt baby đang sợ hãi nhìn cậu, nhất thời chỉ muốn mổ bụng tự sát.

Cố Chinh thừa lúc mọi người đang chú ý cậu, khoanh tay bước tới dựa vào tường, lúc ánh mắt hai người

giao nhau, anh dùng khẩu hình miệng nói: Phối hợp luyện âm.

Hạ Lam nhảy đến trời long đất lở, nào Chachacha, nào Jazz, Rumba, Latin, dần dần đã không xấu hổ nữa. Chẳng hiểu sao Hạ Lam thấy cũng high, cậu lớn tiếng đọc: “Bài học tiếp theo! Luyện âm!”, sau đó nhún vai gào: “Một!”, xoay hông, gào: “Hai!”, lại nhún vai: “Một!”, xoay hông: “Hai!” (2)

“Một! Hai! Một! Hai! Một! Hai!”

“Bà Ba bán bánh bò bông!”

Sao giống tập thể dục theo đài thể này!

“Bữa bỏ bữa bán, bông bông bún bò!”

Thà nhảy aerobic còn hơn!

“Bán ba bốn bữa bả bò!”

May mà mình từng múa quảng trường!

“Bả beo béo bự buồn bò bán bi!”

Chắc cũng không tới nỗi... gây náo loạn công chúng đâu nhỉ!

Hạ Lam điên cuồng náo loạn công chúng: “Bà Ba bán bánh bò bông!” Nhún vai, “Bữa bỏ bữa bán bông bông bún bò!” Xoay hông, “Bán ba bốn bữa bả bò!” Nhún vai, “Bả beo béo bự buồn bò bán bi!” Lại xoay hông!

“Bà Ba bán bánh bò bông! Bữa bỏ bữa bán bông bông bún bò! Bán ba bốn bữa bả bò! Bả beo béo bự buồn bò bán bi!”

“Hey!” Dần dần, Hạ Lam càng nhảy càng hăng, cậu xoay vòng vòng giữa đám người, y như một con rắn phê cần, bộc lộ hết bản năng. Mấy diễn viên đứng quanh cũng nhún nhảy, có người vô thức bắt đầu xoay, cả đám vừa high lên cái là bắt đầu giật lắc.

Hạ Lam lại nhún vai: “Một!”, xoay hông, “Hai!”, nhún vai, “Một!”, xoay hông, “Hai!”

Một bài hát khác lại vang lên, không biết Cố Chinh đã tiến vào từ bao giờ, anh nói lớn: “Nhảy Tango! Bài ‘Lối lên làng Lạng’!” (*)

Một nam sinh lao vào lòng Hạ Lam, hai người nắm tay nhau, bắt đầu điệu Tango chậm rãi.

“Lối lên làng Lạng lẫm lau lách, lùm lùm lẩn lút, lẫm lờ là lạc liền. Lão Lý làng Lạng lọc lõi lấu lĩnh. Luôn leo lẻo lấy lòng lão là lũ lĩnh lệ lấc láo, lười lê lẫm lẫm!”

Có người gọi: “Thầy Cổ cũng vào nhảy đi!”

Cổ Chinh kéo cậu sinh viên đang nhảy với Hạ Lam ra, anh nắm chặt tay cậu, cơ thể hai người dán sát vào nhau, lắc trái lắc phải rồi lại chậm rãi nhảy, y như trò “Tàu hải tặc” trong công viên trò chơi.

Giọng Cổ Chinh đọc tongue twister cũng rất dễ nghe: “Lão Lý lộn lưng lũng lẳng lẫm loại: lười lam, lập lắc, lục lạc...lóng la lóng lánh.”

Hạ Lam: “Lựa lúc lẫm lúa, làng làm lễ lớn. Lão Lý lớn lối, lê la lấc lư lấy le. Lúc lúc lão lại lườm lũ làng, la: ‘Làm lệ lên lũ lý lợm, lười là lão lột lương luôn!’”

Một diễn viên khác: “Lũ làng lẫm lụi lượm lá, lừa lừa leo lét làm lông lợn lòi, luộc lòng, làm lấu la liệt!”

Hạ Lam: “Lão Lý lượn lờ, lục lợi liễn lòng lợn luộc, liềm lạp, ‘lũm’ luôn lô lá lách. Lũ làng lừ lừ liếc lão Lý, lạnh lùng: ‘Lão lươn lẹo lẫm, lương lậu lão lĩnh, lão lạp liềm, lợi lộc lão lừa lột lảng! Lũ làng lam lũ, lẫm lúc lấy lá lột lòng, lay lắt, lao lực luôn luôn!’”

Cả đám: ” Lão Lý lỏng lộn, la lịu lười: ‘Láo lếu! Loài lợn lại lẫm le lẩn lướt loài long? Lẫm lý lẽ, láo!’Lũ làng loé lừa lỏng, liêu lĩnh lộp lộp lao lên lôi lão Lý lẩn lông lốc. Lĩnh lệ lẫm lét, lũ lượn lẩn!”

Hạ Lam la to: ” Lão Lý lê lét lay lũ làng lia lịa. Lúc lâu, lão lặc lè, lẳng lạng lẩn!”

Sau đó, cậu vô cùng hưng phấn, mặt mũi đỏ ửng hô thêm một chữ: “Hey!”

Cổ Chinh cười đến là vui vẻ, gần như ôm lấy Hạ Lam, Hạ Lam tưởng mình đã hoàn thành nhiệm vụ, vừa định ôm đối phương reo hò, lại bị Cổ Chinh đẩy ra: “Biển!”

Mọi người xung quanh cười ầm ĩ.

Nhạc vẫn còn, Cổ Chinh vô cùng tao nhã nhảy lùi ra sau, bài bản nói: “Chưa xong đâu! Bất chúc chẳng giống Jim Carrey gì cả, tôi đã bảo cậu phải xem cho kỹ mà? Về coi rồi nhảy lại, nhảy không được tôi cho cậu nhảy ba ngày luôn!”

Hạ Lam muốn khóc lẫm rồi, đành bắt đắc dĩ tiếp tục nhảy múa hăng say, nhún vai: “Một!”, xoay hông, “Hai!”, nhún vai, “Một!”, xoay hông, “Hai!”

“Bà Ba bán bánh bò bông...!”

Hạ Lam tội nghiệp nhảy liên tục ba ngày, hôm sau là điệu nhảy Ấn Độ trong phim “Ba chàng ngốc”, hôm sau nữa là đoạn Lương Triều Vĩ giả gái múa điệu “Soái ca người thật là đẹp trai” trong “Đông Thành Tây Tựu”. Càng đáng sợ hơn là ngày thứ hai Hạ Lam bị bắt nhảy trước mặt bác gái lao công, ngày thứ ba phải nhảy trước cửa đoàn kịch Hành Trình, ánh mắt của người qua đường lúc ấy... Hạ Lam không muốn nhớ lại nữa.

Ngày thứ tư, Hạ Lam thần kinh suy nhược đến đoàn kịch, để tiện cho việc (bị ép) nhảy múa, cậu mặc áo ngắn tay và quần thể dục dài màu đen, cùng Cố Chính bước vào thang máy lên lầu.

Cố Chính vẫn mặc tây trang, hoàn toàn không biết nóng là gì, anh y như thần tiên phương nào, cả người chả có miếng mồ hôi. Khi đứng cạnh Cố Chính, nhìn Hạ Lam không cao lắm, cũng không chín chắn bằng anh, hơn nữa không biết có phải do dạo này nhảy nhiều không mà eo trông rất dẽo.

Cố Chính nhìn thất lưng cậu, còn vừa lòng nói: “Dáng người cậu có cảm giác của Trình Phi Nhiên rồi đấy, cơ mà lùn thêm hai cm nữa mới đẹp, cậu cao bao nhiêu?”

“Một mét tám.”

“Ồ.” Cố Chính nói, “Tôi mét tám lăm, xem ra phải đi giày độn thêm ba cm nữa rồi.”

Hạ Lam: “...” Thầy Cố à, sao thầy không đi cà kheo luôn đi? Tốt nhất là cái loại bên trong có luân ống dẫn khí đưa thầy sánh ngang với tầm vóc vũ trụ ấy.

Cố Chính nhướn mày, phải nói là quyến rũ ngút trời, đáng tiếc chẳng nói được câu nào dễ nghe: “Chửi thầm tôi gì đấy?”

Hạ Lam trợn mắt nhìn anh: trời đất, thầy biết tôi đang nghĩ gì luôn?

Một tay của Cố Chính đặt lên vai Hạ Lam, xoay cậu lại đối mặt với anh, nhất thời Hạ Lam cảm thấy một luồng áp lực thật lớn, nhìn Cố Chính đang cười xấu xa, trên vai cậu y như đang vác một ngọn núi Thái Sơn tổ chẳng.

“Thầy Cố...”

“Hôm qua nhảy trước cửa đoàn rồi đúng không?” Cố Chính mỉm cười, “Hôm nay ra quảng trường trung tâm nhé, nhảy hết cả ba điệu luôn, phối hợp thêm luyện âm, đọc hai bài tongue twister nữa.”

Anh vỗ vỗ cằm, “À, còn phải bắt chước khỉ, chim cánh cụt, chó Pug... Đặc biệt là chó Pug phải làm bản mặt vô tội đáng thương nha, không được bắt chước chó khác đâu, mới cả...”

Hạ Lam thật sự rất muốn khóc, thang máy đến nơi, lại đi xuống rồi mà mặt cậu vẫn luôn đau khổ.

Cố Chính nâng cằm cậu lên quan sát, anh gật đầu, mỉm cười nói: “Giống ghê.”

Hạ Lam nhe răng trợn mắt với Cố Chính, hung dữ làm động tác cắn, Cố Chính cười cười, vươn tay gỡ gỡ cằm cậu, sau đó lại xoa đầu cậu bảo: “Ngoan nào, ngoan nào.”

“...” Hạ Lam bị xoa đến độ hết tức nổi, leo lên xe Cố Chính, cùng anh đi ra quảng trường làm mấy trò xấu hổ.

Vì thế, ba ngày Hạ Lam phát điên ở quảng trường bị người ta quay video tung lên mạng, thậm chí còn tạo nên một làn sóng mới, may mà không dẫn cảnh sát tới. Vì thế, ngày cuối cùng, Cố Chính cho phép cậu nỗ lực nỗ lực một tí, chọn mấy điệu nhảy đẹp đẹp với mấy bài hát hay hay. Hạ Lam cảm thấy da mặt mình đã dày đến độ có thể lột ra quần quanh trái đất ba vòng, giờ mà bảo cậu khóa thân trước công chúng chắc cậu cũng chẳng sợ.

Nhưng mà cái làm cậu điên nhất là sau khi chương trình học tâm thần này kết thúc, Cố Chính đưa cho Hạ Lam một cái hộp. Hạ Lam tưởng là quà anh tặng, được quan tâm mà đam mê, vừa mở ra, phát hiện bên trong là một chiếc nón lại càng sợ hãi, sắp khóc đến nơi. Cố Chính bảo cậu đội thử, Hạ Lam vui vẻ cầm lấy, vừa nhắc lên, một đồng tiền xu bên trong đã tuôn ra rào rào phủ kín đáy hộp.

Cố Chính vỗ vỗ vai cậu: “Tiền công của cậu mấy hôm nay đó, đủ ăn được một bữa.”

Hạ Lam: “...”

Trong lúc cậu đang “phát điên” thì Cố Chính lại đi xin tiền!!!! Anh ta xin bao giờ sao cậu không biết???

Thôi thôi, ít ra làm xiếc cũng kiếm được chút đỉnh. Hạ Lam tự an ủi bản thân.

Cố Chính nói: “Rồi đó, có tiền thì phải xài luôn, mời thầy giáo yêu quý của cậu đi ăn đi.”

Hạ Lam: “...”

Đậu mía, anh bảo đủ ăn một bữa ý là đủ bao anh ăn một bữa ấy hả?!

Hạ Lam tức đến mức thở hổn hển như trâu, thở xong lại dắt Cố Chính ra ngoài đi ăn, cho dù làm mình điên cỡ nào thì người ta cũng là thầy giáo yêu dấu của mình nha! Tuy rằng Hạ Lam mất hết mặt mũi, nhưng được cái bây giờ dù nhiều người nhìn cậu tới đâu cậu cũng không sợ!

Cố Chính coi như còn chút lương tâm, không bắt cậu cầm hai mươi đồng lẻ dắt mình đi ăn sơn hào hải vị,

chỉ ăn ở quán cơm bình dân thôi, Hạ Lam chỉ phải bù lỗ có 100 tệ thôi ấy mà.

Lúc tính tiền, Hạ Lam nhìn cái bóp xẹp lép mà thở dài thườn thượt, Cố Chính lướt tới sau lưng cậu, mỉm cười: “Mấy nay cậu toàn ăn cơm của đoàn, một hộp cũng 10 đồng đó, bù qua xốt lại là huề rồi.”

Hạ Lam nhanh chóng nói: “Tôi không tiếc tiền mà, cũng chẳng tốn bao nhiêu.” Tuy rằng cậu đang hẻo, nhưng vẫn cố gắng biểu đạt lòng thành của mình: “Nếu thầy Cố muốn ăn hải sâm cá muối tôi cũng mời.”

Cố Chính dừng bước, anh chăm chú nhìn cậu một hồi, khí chất y như nam chính trong phim thần tượng, ánh mắt phải nói là chan chứa yêu thương. Vốn hai anh đẹp trai đã gây chú ý rồi, lúc này lại nhìn nhau đắm đuối, người xung quanh ai cũng quay qua ngó.

“Ngoan quá chừng.” Cố Chính lại vỗ vỗ vai Hạ Lam, sau đó thuận thế ôm cổ cậu, khoái chí nói, “Đi thôi, chúng ta đi ăn một bữa hải sâm cá muối!”

Hạ Lam khiếp sợ: “Thầy còn ăn được cơ á?”

“Tiết tiền hả?”

“Không ạ...” Hạ Lam nước mắt đầm đìa, phùng má sưng mặt.

Cố Chính: “Ngoan quá chừng!”

Ừm, cuối cùng đương nhiên là không đi rồi.

Buổi tối, Hạ Lam trở về nhà trọ của mình, cậu nằm trên giường, suy nghĩ chuyện xảy ra mấy ngày nay. Cố Chính dạy cậu cách giữ bình tĩnh, cách quan sát, tuy rằng phương pháp của anh thật sự rất dễ làm con người ta bùng cháy, nhưng nếu ngẫm nghĩ kỹ lại, Cố Chính rất sắc bén, phân tích vấn đề cặn kẽ, quả thật đáng kính nể, Hạ Lam thật sự học được rất nhiều thứ.

Hơn nữa, tính Cố Chính cũng không cao ngạo như ấn tượng ban đầu, còn biết nói giỡn, thật ra anh rất bình thường. Có tài, EQ cũng cao, hèn chi tuy không thân thiện nhưng vẫn được mọi người thích.

Hạ Lam ôm chăn, không khỏi nở nụ cười, lúc cậu phát hiện mình đang cười thì giật bản mình, nhanh chóng ngậm miệng lại.

Giời đất ơi, tui sắp thành M rồi!

Chớp mắt một cái lại đến cuối tuần, bình thường Cố Chính phải đi làm, Hạ Lam thỉnh thoảng cũng có công việc nên hai người chỉ đi với nhau tầm một tiếng, thứ Bảy Chủ nhật mới được lâu hơn.

Hôm nay phòng tập nhảy cũng khá đông, Cố Chính dẫn Hạ Lam vào, nói: “Qua đây, diễn sắc thái ‘vui’ trong ‘Hi, Nộ, Ai, Cự, Ái, Tư, Kinh’ cho mọi người xem.”

(vui, giận, buồn, sợ hãi, yêu, nhưng nhớ, hốt hoảng)

Trong y học Trung Quốc, người ta nói bảy cảm xúc của con người (thất tình lục dục) là “Hi, Nộ, Ưu, Tư, Bi, Khủng, Kinh” (vui, giận, lo lắng, nhớ nhung, buồn, sợ hãi), còn trong chương Lễ Vận của quyển Lễ Ký (3) lại nói là “Hi, Nộ, Ai, Cự, Ái, Ố, Dục” (vui, giận, buồn, sợ hãi, yêu, xấu hổ, dục vọng), xem ra Cố Chính đã kết hợp hai cái trên lại.

Hạ Lam lại bắt đầu hồi hộp, không giống với nhảy múa, lúc nhảy cậu chỉ xấu hổ do cảm thấy mình ngốc, còn diễn kịch, hơn nữa phải diễn trước mặt những diễn viên giỏi khác, cậu bắt đầu sợ hãi kiểu “Lỡ người ta thấy mình diễn dở thì sao”, “Lỡ cái sự diễn dở của mình bị người ta phát hiện thì sao”.

“Cứ diễn đi, không sao đâu.” Nói rồi, Cố Chính ngồi xuống một chiếc ghế trong góc phòng, bắt chéo chân, thân hình quả thực đẹp đến nỗi có thể đi chụp tạp chí, “Cậu có thể dùng bất cứ phương pháp nào từng học, áp dụng bất cứ ngữ cảnh nào để diễn, thả lỏng.”

Ừm, phương pháp thể nghiệm Stanislavski, trường phái biểu hiện (4)... Thôi cứ thuận theo bản năng đi. Nhưng nếu diễn cảm xúc vui vẻ thì dùng phương pháp thể nghiệm chắc được hơn.

Hạ Lam nghĩ đoạn, bắt đầu mô phỏng các sắc thái của “Hi”, nào là vui sướng cười ngây ngô, lúc được ăn ngon, nhìn thấy người mình thích, kiếm được nhiều tiền...

Xung quanh có người đang làm chuyện của mình, có người đang nhìn cậu, Hạ Lam vốn đang hồi hộp, nhưng vừa nghe câu “Cứ diễn đi, thả lỏng” của Cố Chính, không hiểu sao nỗi sợ kia đột nhiên biến mất.

Vì thế, Hạ Lam ngây ngô cười, nhảy nhót, hoa chân múa tay vui sướng hai tiếng đồng hồ, mệt đến ngu người.

Càng thấm hơn là những ngày sau Hạ Lam phải diễn hết mấy cảm xúc còn lại, lúc thì cậu phát đại như dở hơi, lúc thì buồn bã như dở hơi, lúc thì hốt hoảng như dở hơi. Cố Chính để cậu thử tất cả các phương pháp, cũng làm mẫu cho cậu xem, ngày nào Hạ Lam cũng sợ hãi trước diễn xuất siêu đỉnh của anh, sau đó cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Hạ Lam diễn cảm xúc “vui” không tẻ, “giận dữ” cũng tạm, nhưng diễn “sợ” thì tầm thường, “yêu” lại càng tầm thường hơn.

Hạ Lam buồn lắm, Cố Chính hỏi: “Cậu chưa từng yêu ai à? Bố mẹ cậu này, bạn gái nữa? Thích thứ gì hay món gì cũng được.”

Hồi học trung học Hạ Lam từng để ý một bạn nữ, lúc đó cậu rất thích cô ấy, nhưng cũng lâu lắm rồi, cậu

đã quên luôn gương mặt của người nọ, đành phải bắt đầu biểu diễn “tình cảm gia đình”, nhưng diễn vẫn không tới.

“Lúc thử vai tôi không chọn cậu là do cậu không xử lý được cách biểu lộ sự ái mộ với Mặt Thần Linh, xem ra cậu không biết thật.” Cố Chinh bắt đầu kể, anh cởi áo khoác ra, đi tới ngồi cạnh cậu, “Cảm xúc yêu đúng là rất khó, ai cũng sẽ vui buồn giận dữ, nhưng chưa chắc có thể thật lòng yêu được người nào đó trong đời, để tôi làm mẫu cho cậu xem.”

“Hả...” Hạ Lam nhìn Cố Chinh chăm chăm.

Mắt của Cố Chinh rất đẹp, anh nhìn Hạ Lam chăm chú, tim Hạ Lam đập thình thịch, bỗng nhiên cậu thấy hơi sợ, trong lòng không hiểu sao bắt đầu hồi hộp.

(*) Trong bản gốc, đây là hai bài tongue twister của Tq có âm B/P và âm L, Mị mạn phép thay bằng hai bài của Vn sưu tầm trên mạng để gần gũi và giữ nguyên không khí truyện:D.

(1) Cảnh Jim Carrey nhảy với cảnh sát trong “Mặt nạ”: Youtube

(2) Chỗ này các bạn ấy đang luyện hơi, để ư a a thì hơi kỳ nên Mị sửa thành 1, 2 =)).

(3) Lễ Vận – Lễ Kỳ: Lễ Kỳ là một trong những bộ sách về qui chế pháp luật cổ quan trọng của Tq, được biên soạn vào khoảng giai đoạn cuối của thời Chiến quốc, trong đó, Lễ Vận là một chương của Lễ Kỳ, phản ánh quan điểm lịch sử và tư tưởng chính trị của các nhà Nho lúc bấy giờ.

(4) Các phương pháp và trường phái trong nghệ thuật biểu diễn nhạc kịch, điện ảnh:

- Phương pháp thể nghiệm Stanislavski: Còn gọi là method acting, đỉnh cao của kĩ thuật diễn xuất khi diễn viên hoàn toàn biến thành nhân vật của mình. Tuy nhiên, để đạt được cảnh giới này, không ít diễn viên phải trả giá bằng chính sức khỏe, tinh thần và cả tính mạng.
- Trường phái biểu hiện (Expressionism): Diễn viên tập trung nhấn mạnh và “kịch hóa” biểu cảm của mình để thể hiện cảm xúc, gây ấn tượng và giúp người xem cảm nhận dễ dàng hơn.

4. Chương 4: Nụ Hôn Thứ Tư

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hai người ngồi đối diện nhau, vốn Cố Chinh đang nhìn Hạ Lam bình thường, Hạ Lam cũng chỉ hơi hồi hộp. Nhưng dần dần, ánh mắt của Cố Chinh bắt đầu thay đổi, từ từ trở nên si mê. Hai người nhìn nhau, anh còn hơi tiến đến gần cậu, ánh mắt đắm chìm, mặt cũng ửng hồng. Cố Chinh nhếch môi, ở anh toát ra một tình yêu ngại ngùng lại không thể kiềm chế.

Anh vẫn chậm rãi tiến đến gần Hạ Lam, cuối cùng, Hạ Lam bị anh nhìn đến quên cả thở, chỉ biết nhìn lại đối phương, cậu thậm chí không biết Cố Chinh có hôn mình không.

Cố Chinh đương nhiên không hôn, khi môi anh cách môi cậu chừng mấy cm thì dừng lại, sau đó đứng thẳng dậy, vừa nhanh nhẹn vừa bình thản, cười nói: “Đây là kiểu si mê xen chút cảm giác ngây thơ.”

Hạ Lam mặt đỏ tai hồng, cậu cúi đầu để tóc mái che mặt, lắp bắp: “À... Ừm, đúng.”

Cố Chinh ghé qua nhìn cậu, hình như cảm thấy rất buồn cười: “Sao thế? Đỏ mặt luôn hả, xem ra cậu thật sự không có mảnh tình vắt vai, đúng là ngây thơ.”

“Tôi... tôi có mà, nhưng đã lâu lắm rồi.” Hạ Lam lau mặt, phản bác, “Làm sao so được với cao thủ tình trường như thầy Cố chứ, chắc thầy quen nhiều cô lắm chứ gì!”

“Tôi cũng chưa yêu bao giờ.” Cố Chinh nói, “Cậu biết lúc này tôi nghĩ đến ai không?”

“Ai?”

“Tiểu Bạch nhà tôi.”

“Tiểu Bạch là ai?”

“Mèo của tôi đó.”

Hạ Lam bừng tỉnh đại ngộ: Ô, hóa ra là dân cuồng mèo! Hèn gì yêu thương chan chứa mãnh liệt như thế!

“Ừ, tóm lại đây là một kiểu.” Cố Chinh nói, “Giờ chuyển sang kiểu nhiệt tình cháy bỏng cho cậu xem thử nhé.”

Cháy bỏng?

Hạ Lam còn chưa chuẩn bị xong, Cố Chinh đột nhiên nắm chặt cổ tay cậu, nghiêng người đè Hạ Lam xuống. Lưng Hạ Lam tựa sát vào lưng ghế, cậu nhìn Cố Chinh đứng ngược nắng, nhất thời hoảng sợ.

Một tay Cố Chinh siết chặt tay cậu, thậm chí còn để lại dấu đỏ trên cổ tay, sau đó, mười ngón tay của hai người gắt gao đan vào nhau, tay kia của Cố Chinh hơi run rẩy mà vuốt ve gò má Hạ Lam, anh khẽ sát vào mặt cậu, trong đôi con ngươi chan chứa lửa tình, ánh lên mặt Hạ Lam, đồng thời còn mang theo đau đớn như đang bị thiêu đốt, tựa hồ muốn nhưng không được, toàn tâm toàn ý mà khát vọng, cũng toàn tâm toàn ý mà dằn vò bản thân.

Cố Chinh dùng ngón cái vuốt ve hai má cậu, vừa si mê vừa thống khổ, khóe mắt ngấn lệ lấp lánh, âm thanh run rẩy lại rất có lực, anh thấp giọng gọi: “Hạ Lam...!”

Hạ Lam y như bị sét đánh, ngơ ngác nhìn anh, bỗng nhiên cảm thấy mình hoàn toàn không thể chống cự Cố Chinh, lại một lần nữa vô thức nghĩ, không biết anh ấy có hôn mình không nhỉ.

Cố Chinh đưa hai tay ôm mặt cậu, ghé môi lại cách chừng năm cm, sau đó “Moah!” một tiếng, giả bộ như anh vừa hôn Hạ Lam. Cố Chinh buông cậu ra rồi bình thản ngồi xuống ghế của mình, sơ mi trắng mở hai nút, tay áo xắn lên để lộ cánh tay săn chắc, cơ ngực như ẩn như hiện sau lớp vải, tư thế ngồi tao nhã thoải mái. Anh cười khanh khách, trông rất đẹp, người hơn 30 tuổi mà vẫn có cảm giác hoạt bát.

“Sao?” Cố Chinh hỏi, “Cảm nhận của cậu thế nào? Có học thêm được gì không?”

Có, xoang mũi nóng ơ là nóng giống như sắp chảy máu, tim đập nhanh y như bị bệnh nan y. Hạ Lam nghĩ, lặng lẽ ấn ấn mũi mình, lắp bắp: “Cũng... chút chút.”

“Tốt.” Cố Chinh nói, “Đây chính là ánh sáng của ‘Ánh sáng và cát bụi’, tôi muốn thể hiện thứ ánh sáng như thế, một tình yêu thuần khiết rực rỡ, phát triển không chút sợ hãi. Cảm giác như mọi thứ đều trong sáng tốt đẹp lại tràn ngập sức mạnh, là lý tưởng, là lẽ tự nhiên thuần phác nhất, là cảm xúc nguyên thủy nhất của con người. Không ngừng vươn tới, tình nguyện bỏ qua sinh mệnh mà truy đuổi ngọn lửa đó. Cậu phải thể hiện được cảm xúc vừa đẹp đẽ vừa ngây thơ, vừa mạnh mẽ vừa mong manh này.”

“Cậu còn nhiều thứ phải học lắm, cố gắng luyện tập đi. Để cuối tuần tôi gửi cho cậu ít phim tình cảm kinh điển.” Cố Chinh đứng lên, đi pha trà, “Dùng não quan sát, dùng tim cảm nhận.”

“...” Hạ Lam dờ dẫm gật đầu, “Vâng.”

Sau đó cậu mơ mơ màng màng đứng dậy, muốn đi ra cửa, nào ngờ cuối cùng lại va vào cạnh bàn.

Cố Chinh ngồi trên tay vịn sô pha, đôi chân dài không có chỗ gác nên vắt chéo đặt trên sàn, anh nhấp một ngụm trà xanh: “Sao thế?” Người đàn ông cong khóe mắt, “Đơ luôn rồi à?”

“Không có!” Hạ Lam lập tức đáp, mắt tự nhiên hắng giọng một cái, “Tôi... tôi đi luyện tập đây!”

“Ừ, đi đi.”

Hạ Lam hốt hoảng rời khỏi văn phòng của Cố Chinh, đi đến thang máy, xuống lầu, sau đó vẫn đi lòng vòng trong khuôn viên trường. Cảnh xuân tươi đẹp, chớm đầu hạ, cây ngô đồng được ánh nắng phủ lên một tầng sáng màu vàng, mặt cỏ và hồ nước lấp lánh, tiếng cười nói của học sinh từ bên ngoài vọng vào, chim hót vang bay vút qua không trung.

Hạ Lam lấy tay quạt quạt, cảm giác tim mình dần dần đập chậm lại, tự lẩm bẩm: bình tĩnh, bình tĩnh.

Xem đi, FA lâu quá nên vừa bị người ta trêu một tí đã chịu không nổi, đổ mặt tía tai. Làm diễn viên là phải chuyên nghiệp, nếu không thì thật quá xấu hổ.

Ổn định tâm lý xong, Hạ Lam bình tĩnh quay về phòng luyện cách “yêu”.

Xế chiều hôm đó, mấy sinh viên trong trường ai cũng bị Hạ Lam nhìn âu yếm, cảm giác y như sắp lên đoạn đầu đài. Lúc về nhà, Hạ Lam còn vừa đi vừa lẩm bẩm, có vẻ mới ngộ ra được điều gì.

Buổi chiều Cố Chinh tan tầm, đứng ở cửa liếc mắt nhìn Hạ Lam một cái, không khỏi lắc đầu cười, anh gọi đoàn trưởng Lý cùng đi ăn tối. Đoàn trưởng Lý cũng nhìn thấy Hạ Lam, nói: “Đây là Trình Phi Nhiên cậu chọn à, cậu ta thế nào?”

Cố Chinh trầm ngâm giây lát, anh khoanh tay tựa vào vách thang máy, cười cười: “Ừm... Cũng không tệ lắm.”

Lại thêm một tuần luyện cách thất tình y như dở hơi kết thúc. Thứ Bảy Chủ nhật nào Hạ Lam cũng phải tự bôi tro trát trấu lên mặt mình, bởi vậy vào tuần thứ ba, lúc đến cửa đoàn kịch, cậu cảm thấy dưới chân mình như gấn keo dính chuột, không biết vào rồi sẽ bị tra tấn kiểu nào nữa.

Hạ Lam xách balo đi đến giữa sân, bỗng nhìn thấy một bóng hình cao gầy trên ban công sân thượng. Người nọ mặc tây trang, lẳng lặng tựa vào lan can nhìn về phía xa xăm, gió thổi tóc anh lay động, khỏi dòm mặt cũng biết đẹp trai ngút ngàn.

Hỏi: Tại sao sư phụ tui cứ khoái tạo dáng ngầu lòi vậy?

Đáp: Tại nhìn đẹp trai.

Hỏi: Tui cũng đẹp trai nè đừng tui hiền thế này cơ mà?

Đáp: Tại đầu óc cậu vẫn bình thường.

Hạ Lam tự tưởng tượng xong tự cười.

“Chào thầy ạ!” Hạ Lam chạy lên sân thượng tìm Cố Chinh, phát hiện Cố Chinh đang dựa vào lan can cầm bút sửa kịch bản, ánh sáng phản chiếu trên kính anh nên không thấy rõ nét mặt.

Lợi hại thật đấy, sửa kịch bản mà cũng phải đẹp trai sao?

“Đến rồi à.” Cố Chinh đẩy kính xuống một chút, đôi con ngươi liếc nhìn cậu, không hiểu sao rất có cảm giác của thầy giáo, vừa sắc bén lại vừa bảnh bao, “Qua đây, hôm nay chúng ta diễn tập hết một lần, đặc biệt có vài cảnh cần chú ý.”

Hạ Lam cầm lấy một cuốn lật lật: “Không diễn với người khác đúng không ạ?”

Cố Chinh bật cười, anh mỉm mai: “Diễn chung á? Với công lực của cậu thì diễn chung chừng mấy phút người ta đã chạy mất dép rồi!”

“...” Thế chẳng phải anh nên là người chạy đầu tiên à?

“Thử đoạn này trước.” Cố Chinh nói, “Cứ diễn tự nhiên như tuần đầu tiên ấy, đừng để ý nhiều, sau đó nhớ lại cảm giác của tuần thứ hai, dùng chính cảm xúc của cậu để diễn tả cảm xúc của nhân vật, hiểu chưa?”

Hạ Lam: “Nhưng tính cách của nhân vật này khác tôi mà, dùng cảm xúc của tôi thì có phải...”

“Trúng mà đòi khôn hơn vịt hả?! Có chịu nghe lời tôi không thì bảo!”

Hạ Lam: “...” Được được được, tôi nghe, tôi nghe được chưa? Anh mắng tôi sắp khóc luôn rồi nè, sao tôi lại khổ thế này.

Hạ Lam bắt đầu đọc lời thoại.

Đây là cảnh Trình Phi Nhiên để ý Mạt Thần Linh, không ngờ lại gặp được anh ở quán bar. Hai người lần đầu tiên nói chuyện, Mạt Thần Linh có vẻ rất cao lãnh, Trình Phi Nhiên móc hết vốn liếng cổ quuyến rũ thả thính anh, không những bị Mạt Thần Linh từ chối lần thứ n mà còn suýt bị đánh.

Hạ Lam rầu rĩ, cái này thì dùng cảm xúc thật kiểu gì, mình đã thả thính ai bao giờ đâu.

Cố Chinh dựa vào lan can, giả bộ đây là quầy bar, mặt không đổi sắc mà “uống rượu”, không biết đang suy nghĩ gì. Hạ Lam vừa rón ra rón rén vừa cố gắng tỏ ra phong độ lướt qua, đứng bên cạnh anh, thỉnh thoảng lại liếc anh một cái, cuối cùng hắng giọng, nói với bartender: “Cho vị tiên sinh này một li Mist, tính vào hóa đơn của tôi.” (1)

Sau đó, cậu nghiêng đầu cười nhìn Cố Chinh, hơi tiến lại gần đối phương, thấp giọng nói, “Vừa nhìn thấy anh, tôi đã nhớ về màn sương khói giữa rừng đông năm trước ở Scotland.” Nói rồi, cậu lại lấy một li rượu trong tưởng tượng ra đặt trước mặt anh, tiếp tục phóng hormone, “Không biết tôi có vinh hạnh này không nhỉ?”

Chỗ quan trọng ở đây là cậu phải biểu hiện rằng mình là playboy, tuy Trình Phi Nhiên không phải playboy, nhưng trông cậu như vừa đùa giỡn với Mạt Thần Linh vừa nghiêm túc với anh... Đây là một trạng thái rất kỳ lạ, thật ra là rất khôi hài, phải dùng ngôn ngữ cơ thể và biểu cảm để diễn tả, hình thành sự đối lập với Mạt Thần Linh lạnh lùng.

Đôi mắt hoa đào của Hạ Lam cong lên, nhớ lại hồi xưa mấy thằng bạn tán gái ở quán bar thế nào, nhưng mà cậu cứ cảm thấy đám anh em nhà mình đáng khinh sao ấy, cuối cùng đành ra vẻ vô cùng tự tin lại tràn ngập quuyến rũ mà nhìn Cố Chinh, hai mắt tỏa sáng y hệt như bà ngoại sói.

Cố Chinh quay đầu lại, vẻ mặt lạnh nhạt, ngoài cười nhưng trong không cười: “Không cần đâu, cảm ơn cậu.” Sau đó, anh im lặng nhìn Hạ Lam, dần dần, mặt Cố Chinh càng lúc càng cau có, anh nổi giận, “Cậu diễn cái kiểu gì thế hả! Bộ mắt bị lẹo hay sao?!”

Hạ Lam: “...”

Hạ Lam gồng người từ nãy tới giờ, mi mắt phải bắt đầu giật giật, y như có diêm, lấy tốc độ mắt thường nhìn thấy bắt đầu tăng lên.

Cố Chinh nhìn cậu bị giật mi mắt liên tục: “...”

Không khí lúc đó vô cùng xấu hổ, Hạ Lam đưa tay dè mắt mình lại, cảm giác hốc mắt giật đùng đùng như có động đất: “...”

“CÁI GÌ THẾ HẢ?!!!” Cố Chinh nổi khùng ném bay kịch bản.

(1) Mist: Scotch Mist, cocktail truyền thống của Scotland, đồng thời cũng là từ chỉ loại sương khói (mỏng hơn sương mù) thường diễn ra kèm theo mưa bụi đặc trưng ở đất nước này.



5. Chương 5: Nụ Hôn Thứ Năm

Hạ Lam diễn kiểu nào Cố Chinh cũng không hài lòng, Cố Chinh làm mẫu cho cậu xem một chút, kết quả Hạ Lam lại càng gồng lên, trạng thái cực kém. Biên kịch Cố kiêm đạo diễn kiêm diễn viên chính trực tiếp

ném kịch bản mặc kệ, sặc cho Hạ Lam một trận, bảo anh không biết nhìn người, Hạ Lam căn bản không thích hợp với nhân vật kia, nhanh chóng rút đi.

Hạ Lam bị mắng đến hai mắt đỏ bừng, cậu năn nỉ Cố Chính: “Thầy Cố, tôi nhất định sẽ nghiên cứu đằng hoàng mà...”

“Nghiên cứu cái gì?!” Cố Chính cả giận nói, “Còn nghiên cứu cái gì nữa?! Tôi thấy cậu chấp nhất cứng đầu, bản chất lại ngang tàng, cứ tưởng cậu là người tôi cần tìm! Nhưng nhân vật không chỉ có nội tâm mà còn có tính cách bên ngoài, diễn viên không những phải có bản sắc riêng, quan trọng là phải diễn xuất giỏi nữa kìa!”

“Tôi bị diên nên mới nghĩ diễn không giỏi thì tập luyện xong sẽ giỏi. Tôi hỏi cậu, tại sao Mạt Thần Linh không chấp nhận tình cảm của Trình Phi Nhiên, bởi vì cảm thấy cậu ta rất ăn chơi! Trông cậu có giống dân chơi không? Có đào hoa không? Cậu không ăn chơi không đào hoa thì thôi, đã thế còn không tự tin! Quyển rữ người khác không phải là bản năng sao?! Bày ra sự hấp dẫn của mình đi chứ! Bộ cậu không hấp dẫn à, có thể thôi cũng không làm được!”

“Hoa hoa công tử, phong lưu phóng khoáng có hiểu không hả?! Cậu không có cảm giác này! Cậu diễn không ra! Chưa thấy ai tệ như cậu, cậu không có thiên phú đóng kịch đâu, mau đi đi! Coi như tôi dạy không công vậy!”

Hạ Lam bị Cố Chính đẩy ra khỏi văn phòng, rất nhiều diễn viên đứng trên hành lang nhìn, cũng không dám nói gì, cuối cùng có một người khá thân với cậu chạy tới, thấp giọng an ủi: “Thầy Cố yêu cầu cao lắm, mọi người ở đây ai cũng bị thầy mắng hết, cậu cố gắng một chút là thầy sẽ nguôi giận thôi, đừng buồn!”

Một người khác nói: “Đúng vậy, nếu cậu tệ thì ngay từ đầu thầy đã không chọn cậu rồi, với cả thật ra đa số diễn viên toàn nhờ vào luyện tập chăm chỉ đấy chứ, đâu phải ai cũng có thiên phú bẩm sinh, cậu cũng giỏi lắm đó.”

Cả đám gật gật đầu.

Hạ Lam cảm ơn bọn họ, ủ rữ bước ra ngoài, đứng ở chỗ thoáng châm một liều thuốc. Giữa sương khói lượn lờ, cậu cảm thấy mình thật thảm hại. Hút thuốc xong cậu lại quay về đoàn kịch, tìm mấy diễn viên đang rảnh rỗi để trao đổi thảo luận, đọc sách của Cố Chính đưa, còn xem thêm mấy bộ phim có nhân vật hoa hoa công tử hay thiếu gia nhà giàu, quan sát biểu cảm và động tác của bọn họ rồi chép vào sổ tay.

Màn đêm dần dần buông xuống, Cố Chính cũng chuẩn bị tan tầm, lúc anh đi ngang qua phòng tập nhảy, nhìn thấy Hạ Lam vẫn đang ở đây bèn định quát đuổi cậu về. Nhưng Hạ Lam ngồi trong góc, dựa vào gương, ánh đèn màu vàng phủ xuống người cậu, hai chân cuộn tròn trông rất tội nghiệp, hình như đang đọc tư liệu gì đó, có vẻ rất chăm chú.

Tóc Hạ Lam hơi dài nên cậu lấy tay vuốt ngược ra sau, cơ cổ căng đều, tràn ngập sự quyến rũ của trai trẻ, đôi mày rậm nhăn lại, thần thái nghiêm túc, thỉnh thoảng còn ghi ghi chép chép. Áo thể dục chậm rãi trượt từ trên vai xuống, lộ ra khoảng lưng trắng nõn, phần gáy và cổ sạch sẽ, xương quai xanh cùng bắp vai rắn

chắc. Ngón tay cầm bút tuôn tuôn làm người ta nhớ đến cây trúc, hoặc phải nói, Hạ Lam khiến người ta liên tưởng đến cây cối xanh ngắt um tùm tràn ngập sức sống.

Khung cảnh Hạ Lam ngồi đó lật sách chính là lý tưởng về cái đẹp của Cố Chính. Trong sáng, nhiệt tình mà tự tin, vì người mình yêu mà dù bị mắng chửi, bị xua đuổi cũng nhất quyết không buông tha, nghiêm túc cố gắng đến mức làm người ta không thể phớt lờ.

Cố Chính thở dài bước đến, kéo Hạ Lam đứng dậy, anh xách cậu vào phòng làm việc của mình, mở tủ quần áo, lấy ra mấy bộ Âu phục và sơ mi đắt tiền. Cố Chính nhét quần áo vào lòng Hạ Lam, cũng không thèm nhìn cậu, cau mày nói: “Đi thay đồ đi.”

Hạ Lam ngơ ngác, ừm, một bộ Armani... Cao xanh ơi, mặc vào cảm giác y như mình là một cây ATM biết đi vậy đó!

Cố Chính đeo cho Hạ Lam một chiếc đồng hồ, sau đó lại hỏi: “Cậu đi giày size mấy?”

“44.”

“Vừa đây.” Cố Chính lại đưa qua một đôi giày da, “Mang vào.”

Vì thế Hạ Lam mặc vest Armani, đeo đồng hồ Patek Philippe, xỏ một đôi giày da bóng loáng không biết của hãng nào, leo lên xe Porsche của Cố Chính, sau đó cứng ngắc.

Mẹ ơi, bây giờ tui đang là một cây ATM di động, một cây luôn đó!

Lấy tiêu chuẩn của Cố Chính, mời anh đạo diễn cho một bộ phim truyền hình ít nhất cũng phải 500 vạn, biên kịch một tập ít nhất 20 vạn. Từ năm 25 tuổi anh đã bắt đầu đạo diễn phim cùng người khác, sau đó đã độc lập đạo diễn được bảy, tám năm, quả nhiên rất là giàu!

Hạ Lam nơm nớp lo sợ: “Thầy Cố này, mình đi đâu vậy ạ?”

Cố Chính lái xe lao vun vút trong đêm: “Đi trải nghiệm cuộc sống.”

Mười phút sau, Cố Chính dừng lại trước một quán bar trông cũng khá, anh dắt Hạ Lam đến, chỉ chỉ vào bên trong: “Phải làm ít nhất ba mỹ nữ, hoặc mỹ nam cũng được, chịu tâm sự với cậu, thời gian không được vượt quá 20 phút!”

Hạ Lam đỏ bừng mặt: “Hả? Tôi không...”

Cố Chính nhìn đồng hồ: “Tới giờ rồi, bắt đầu!”

Hạ Lam co quắp đi vào trong, Cố Chinh đứng phía sau nói: “Phải nhớ cậu rất là quyến rũ, rất là tự tin. Cậu đẹp trai, nhà giàu, tính cách hoạt bát biết nói giỡn. Đương nhiên sẽ có người không thích cậu nhưng đa số đều dễ như trở bàn tay. Cho nên lúc chấm ai thì cứ tự mặc định rằng người ta cũng chấm mình, hiểu chưa?”

Hạ Lam gọi một li rượu, không biết mình nên tiếp cận người nào trước, cậu vô cùng xấu hổ, quay đầu lại nhìn Cố Chinh. Cố Chinh ngồi tuốt trong góc, lạnh lùng khoanh tay, bên cạnh có một mỹ nữ đang cười, hình như muốn mời anh uống rượu. Cố Chinh lịch sự mà xa cách cười cười, không biết anh nói gì, mỹ nữ lại giận dữ rời đi.

Hạ Lam nhất thời không phục, mình cũng đẹp trai mà, hơn nữa còn mặc Armani đeo Patek Philippe, thầy... thầy của mình còn lái Porsche đó! Hơn nữa mình còn tốt bụng và hài hước nữa!

Hạ Lam tự tin bước về phía một mỹ nữ lẻ loi đứng gần cậu nhất. Cậu mời cô nàng một li rượu, hai người nhanh chóng tán gẫu đến cháy bỏng nhiệt tình, mỹ nữ hình như rất cô đơn, định rủ cậu đi thuê khách sạn.

Hạ Lam bên ngoài tuy bình tĩnh nhưng bên trong đã cuống hết cả lên, đúng lúc đó, một bàn tay từ phía sau bỗng khoác lên vai cậu, giọng người đàn ông trầm thấp lời cuốn ghé vào tai Hạ Lam nói: “Ra là em ở đây, làm tôi tìm mãi.”

Hạ Lam quay đầu lại, Cố Chinh phong độ nhẹ nhàng ôm vai cậu, dưới ánh đèn mờ ảo, người nọ đẹp như một bức tượng, trong mắt tràn ngập dịu dàng và cưng chiều. Hạ Lam run rẩy, Cố Chinh ôm cậu đi, anh quay lại cười nói với mỹ nữ: “Xin lỗi, chúng tôi có hẹn.”

Mỹ nữ ngơ ngác nhìn Cố Chinh, không thốt nên lời.

Sau đó Hạ Lam câu được người thứ hai, người thứ ba, Cố Chinh đổi quán, người thứ năm thứ sáu, lại đổi tiếp... Càng đổi quán bar càng cao cấp, đến cuối cùng đã thành câu lạc bộ tư nhân, Cố Chinh bước vào trước, quay đầu hỏi Hạ Lam: “Khách ở đây không phải người bình thường đâu, toàn người mẫu và tiểu thư nhà giàu, gu cũng cao, cậu có hồi hộp không?”

Hạ Lam rất muốn trả lời rằng, lúc thầy khoác vai tôi tôi hồi hộp lắm.

Bây giờ Hạ Lam đã tự tin hơn, cũng học được vài chiêu cửa cấm, cảm giác mình y như một thiếu gia phong lưu.

Xung quanh hơi ồn ào, Cố Chinh ghé vào tai cậu nói: “Trình Phi Nhiên chính là như thế, cậu ta tự tin, trải qua những tháng ngày đào hoa, phong lưu nhưng không hạ lưu, không thường chủ động tiếp cận người khác, nhưng cậu ấy luôn nghĩ rằng mình đã ngổ lời thì chẳng bao giờ bị từ chối. Chắc cậu hiểu cảm giác này rồi đúng không?”

Ừm, đẹp trai nhà giàu, tính tế nhạy cảm, khá gay gắt trong chuyện yêu đương nhưng lại hoạt bát mê chơi, không ngại mấy chuyện ái muội lại tin tưởng vào tình yêu chân chính, yêu cầu cũng cao.

Hạ Lam nghĩ vậy, trong lòng phác thảo hình ảnh của Trình Phi Nhiên, dần dần cùng cậu hòa làm một.

Cố Chinh nói tiếp: “Nhưng Trình Phi Nhiên muốn tiếp cận Mạt Thần Linh lại là chuyện khác, giống như cảm giác bây giờ của cậu vậy, vì Mạt Thần Linh không giống với những người Trình Phi Nhiên từng gặp, anh ta rất khó gần.”

Hạ Lam gật gật đầu, đi theo Cố Chinh vào trong câu lạc bộ.

Bên trong câu lạc bộ rất đẹp, có phòng riêng, cũng có quầy bar và bàn rượu. Cố Chinh vẫn chọn một góc tối, khoanh tay ngồi, Hạ Lam chấm một vị mỹ nữ, tiến lên mời rượu nói chuyện phiếm.

Hạ Lam mỉm cười mời mỹ nữ uống rượu, mỹ nữ cũng mỉm cười nhìn cậu, không biết cậu nói gì, cô gái dường như rất vui vẻ, Hạ Lam lại nói nói mấy câu, cô lắng nghe, sau đó che miệng bật cười. Hạ Lam chuyên chú nhìn đối phương một lát, dần dần nghiêng người, có vẻ rất si mê nhưng lại giữ phép tắc, ánh mắt sâu thẳm dịu dàng nhìn cô, mỹ nữ cũng bắt đầu ngượng ngùng.

Hạ Lam nói thêm một lát liền lịch sự chào tạm biệt, chuyển sang tán gẫu với một người đang lạc lõng, thả thính đủ ba người rồi lại tìm Cố Chinh. Cậu biết mình rất quyến rũ, cũng bắt đầu quen với sự quyến rũ của mình, Hạ Lam đã hiểu hơn về Trình Phi Nhiên, còn học được vài cách diễn rất tốt.

Cố Chinh chống cằm, đầu ngón tay khẽ vuốt ve miệng cốc thủy tinh, anh nhếch môi: “Thông rồi à? Thế giờ đánh con boss nhé.”

Người đàn ông nhướn mày, đuôi mắt cong lên, “Qua đây với tôi nào.”

Hạ Lam: “...”

Hạ Lam: “?!!!”

Cậu lại không có tiền đồ mà hồi hộp nữa rồi!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-doi-nhu-mot-vo-kich-toan-dua-vao-ky-nang-hon>